

FRANCESS EMFATITZA LA FORMACIÓ ESPIRITUAL I HUMANA DELS FUTURS PREVERES

Preparats per a la missió

«Els seminaristes viuen amb entusiasme el repte de l'evangelització»

MONS. SALVADOR CRISTAU,
rector del
Seminari de Terrassa

La formació dels futurs sacerdots és una de les prioritats en l'agenda del papa Francesc. La renovació que li cal a l'Església ha de començar necessàriament pels pastors. Per això insisteix tant el Papa en una formació integral dels candidats al ministeri, que abraci totes les dimensions humanes, posant sobretot l'accent en la «formació del cor». En el marc del Dia del Seminari, l'Església recorda que Jesús ha de ser el centre de la vida sacerdotal. Aquesta és la clau d'una vocació marcada avui més que mai per una exigència fonamental: «L'alegria d'anunciar l'Evangeli.» P 3-4

L'arquebisbe Jaume Pujol fa balanç de la visita «ad limina»

P 20

Canvi tranquil a la CEE

L'arquebisbe de Valladolid, Mons. Ricardo Blázquez, ha estat escollit per àmplia majoria com a nou president de la Conferència Episcopal Espanyola. En unes eleccions sense gaires sorpreses, els bisbes espanyols han optat per un canvi tranquil en la línia del que demana el papa Francesc. P 2 i 5

«La raó tecnològica converteix les persones en mitjans»

El filòsof Ignasi Boada fa una profunda reflexió sobre les conseqüències en tots els àmbits d'un món marcada per la cultura tecnològica. Per a aquest professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya, una societat obsessionada per la novetat tecnològica, pels mitjans, oblidat preguntar-se per la finalitat del que està fent, ja no es fa la pregunta pel sentit de l'existència.

P 24-25

Sumari

P 8 Visió crítica de la new age

P 16 Ana Monserrat, testimoni missioner

P 21 Digitalització de la documentació parroquial

P 23 Tot recordant Peter Yang, savi taoista

P 26 Presentada la Història del Pensament Cristià

Editorial

Ricardo Blázquez, aires d'esperança

Mons. Ricardo Blázquez (Villanueva del Campillo, Àvila, 1942) és el nou president de la Conferència Episcopal Espanyola. El suport assolit en la votació de la CIII Assemblea Plenària va ser molt alt: 60 vots dels 79 emesos en una primera ronda. Els mitjans de comunicació han subratllat el tarannà conciliador i dialogant de Mons. Blázquez que ja va ostentar la presidència del 2005 al 2008. En aquell mandat el govern socialista va acceptar de modificar el principal mecanisme de finançament de l'Església catòlica a Espanya: en una millora evident, les aportacions voluntàries dels creients via IRPF van passar del 0,52 al 0,7%. Aquells anys el bisbe Joan Carrera, en un article publicat al nostre setmanari (*Purificar la memòria és possible*, 29/11/07) es referia a un important discurs del bisbe Ricardo Blázquez davant la Conferència Episcopal Espanyola: «Glossant l'exemple dels màrtirs que van morir perdonant, i inclinant-se, alhora, davant altres persones que van lluitar honradament per la llibertat dels oprimits. Pràcticament el president Blázquez ha dut a terme el que no va ser possible de consumir a l'Assemblea conjunta de bisbes i preveres, sota la presidència del cardenal Tarancón, el 1971.» El 4 de gener del 2008, en la IV Jornada de preveres i diaques de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de

Llobregat, monsenyor Blázquez va demanar significativament als presents de «portar amb dignitat la missió apostòlica sense donar cops a dreta i esquerra».

El bisbe Blázquez (a semblança del papa Francesc quan va entrar al conclave) no té un programa preestablert. Sobre el Pontífex ha declarat: «El seu dinamisme missioner és revulsiu i oportunitat de renovació espiritual (...): i la seva comunicació directa, espontània, amb gran amabilitat, ens ensenya que al Senyor se l'anuncia millor amb amabilitat.»

Cal esperar que ara amb ell a la presidència, Mons. Carlos Osoro (Castañeda, Cantàbria, 1945) a la vicepresidència i el sacerdot José María Gil Tamayo (Zalamea de la Serena, Badajoz, 1957) com a secretari, també moderats, cessaran els atacs contra Catalunya que mitjans propers a la Conferència Episcopal Espanyola continuen llançant i que erosionen tant la convivència pacífica.

També és motiu de satisfacció que el bisbe Sebastià Taltavull hagi estat reelegit per tres anys president del Secretariat de Pastoral de la Conferència Episcopal Espanyola. Ja el 2005 va ser nomenat director d'aquest organisme i el 2011 president. Amb el seu servei primer a la Catequesi i després a la Pastoral s'ha guanyat l'estima dels qui treballen a la seu del carrer Añastro.

L'efemèride de la setmana

Dia 28 de març del 1515: neix santa Teresa de Jesús a Àvila.

Un nou llindar

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

Misteri de trobament i diàleg

L'encontre de Jesús és sempre un exemple d'acollida, de misericòrdia, de diàleg pacient i de proposta alliberadora. Estem davant d'un model excepcional en l'art del tracte humà, art pel qual ens fa veure que mai no es pot dir la darrera paraula sobre algú, sobretot sense haver-se trobat abans personalment amb ell. Jesús sap les regles de l'honradesa i del diàleg sincer sempre constructiu.

Potser per això va dir amb tanta contundència «no jutgeu i no sereu jutjats». Així ens fa veure la importància del tracte delicat i respectuós que mereix tota persona, sigui qui sigui, des del més amic i proper fins al més enemic i desconegut, des de l'incondicional fins al més catalogat. La nostra trobada personal amb ell respira un misteri d'amor i el goig de l'Evangeli esdevé pregària i compromís.

Per arribar a l'anunci explícit, per posar el nom de Déu enmig d'una conversa normal, cal primer de tot, escoltar. És el que Jesús fa. Espera que siguem persones de diàleg fàcil i normal, sense prejudicis. Ell no desconfia mai. Vol desvetllar en cada persona la possibilitat de la seva relació amb Déu, tot i que sap que prou vegades no li ho posem fàcil. Amb tot, tindrà prou enginy per reconduir pausadament un procés que anirà en augment i que portarà a l'adhesió creient i a l'anunci missioner, quelcom excepcional i paradigmàtic per aprendre, des del trobament i el diàleg, un nou estil d'iniciació cristiana.

Quan prenem la decisió de deixar-nos trobar per Jesús comencem a entendre què espera de cadascú i la qüestió religiosa apareix i es deixa sentir amb força; aleshores, experimentem que hi ha quelcom nou que ens transforma interiorment i —com diu el papa Francesc— «ens permet d'aixecar el cap i tornar a començar, amb una tendresa que mai no ens desil·lusiona i que sempre pot retornar-nos la joia» (EG 3).

Qualsevol moment és una ocasió propícia per deixar-me trobar amb Jesús. Qui sap si ara mateix. Cal saber, però, amb qui s'identifica. Sempre ve, sempre hi és, sempre acull, sempre parla... Necessitem la benaurada netedat de cor!

*CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Pérez Ansótegui, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Mercedes De La Torre, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patrícia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Natàlia Aldana, Pilarín Bayés, Esther Borrego, Agustí Codinach, Delfí Dalmau, Montserrat Esteve, Jaume Gabarró, Francesc Gamissans, Joan Guiteras, Teresa Llechá, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Neus Munté, Francesc Nicolau, Josep Pallarès-Personat, Josep M. Puigjaner, Quique, Josep Rius-Camps, Josep M. Sabé, Lluís Serra, Mercè Solé, Andreu Sotorra, Sebastià

Taltavull, José G. Vera, Josep Vives, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat
www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.
Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 130 €
Gibraltar i Portugal: 130,01 €
Resta d'Europa: 208,01 €
Amèrica i Àfrica: 243,11 €
Àsia i Oceania: 317,21 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

La formació del cor com a prioritat

El Papa demana aprofundir la dimensió espiritual dels candidats a prevere

Samuel Gutiérrez

Una de les principals preocupacions del papa Francesc en aquest inici del seu pontificat és la formació dels futurs sacerdots. Ho ha manifestat per activa i per passiva; molt recentment als bisbes de Catalunya en la seva visita *ad limina*. Per a ell, la renovació que li cal a l'Església ha de començar necessàriament pels pastors. Per això insisteix tant en una formació integral dels candidats als ministeris, que abraci totes les dimensions humanes, posant sobretot l'accent en la «formació del cor». Jesús ha de ser el centre de la vida sacerdotal. Aquesta és la clau d'una vocació marcada per una característica que no es pot improvisar: el servei «*in nomine Jesu*». És a dir, en nom mateix de Jesús. «La força d'un sacerdot —ha afirmat Francesc— es troba en la relació amb Jesucrist.» Una relació viva, íntima, amorosa, que és la font autèntica de la misericòrdia.

«El sacerdot ha de ser un enamorat de Jesús.» Així de clar ho té el P. Jesús Renau, director espiritual des de fa més de deu anys al Seminari Interdiocesà de Catalunya. Aquest jesuïta amb una llarga trajectòria de formació en la vida religiosa i sacerdotal creu que la dimensió espiritual és cabdal, decisiva, en la preparació per al ministeri. «L'apostolat ha d'estar amarat de Jesús i això només és possible si hi ha hagut una seriosa formació de cor —explica Renau—. Cal que tinguin un coneixement intern de Jesucrist, perquè coneixent-lo l'estimin, i estimant-lo el segueixin. L'espiritualitat és fonamental. Aporta profunditat a la vida sacerdotal.»

Des de Roma, Mn. Joan Esquerda Bifet, assessor espiritual del Seminari de Terrassa i veterà formador de candidats al sacerdoti d'arreu del món, creu també que l'enamorament apassionat de Jesús és el punt determinant per formar bons i sants capellans: «La clau consisteix a deixar-se sorprendre pel seu amor, tenir temps cada dia per a ell, escoltar i estudiar la seva paraula vivent. Només un amor apassionat per Crist fa possible la resposta generosa a la vocació.» El prevere ha de ser un signe clar de Jesús Bon Pastor. I això demana autenticitat evangèlica: «Podem tenir idees més o menys clares, programes d'acció ben plantejats, estructures noves... però si no canviem el cor de les persones, seria només engrescar-se en canvis de bastides o en ídols, sense la construcció de pedres vives.» Quan parlem del «cor», aclareix Esquerda Bifet, ens referim a les conviccions més profundes, les motivacions, l'escala de valors, les actituds...

Espiritualitat encarnada

En el ministre ordenat el cultiu de l'espiritualitat ha de portar sempre a l'apostolat. «És importantíssim que els preparen per viure una espiritualitat enmig de moltíssimes ocupacions —assenyala el P. Renau—. És un equilibri difícil, però necessari. I la societat actual

no ens ajuda gaire. Cal que aprenguin a descansar i a afrontar les èpoques de defalliment i desencís com a oportunitats per créixer en la fe».

Amb més de 20 anys d'experiència com a formador al Seminari Conciliar de Barcelona, Mn. Josep Serra apunta cap a un sacerdoti que arrelat en la pregària sigui més pont que illa, capaç de donar resposta als reptes missioners dels temps actuals: «En la formació dels seminaristes és molt important acompanyar-los en la sortida d'ells mateixos, en l'anada a les perifèries que tant reivindica el Papa. Perquè la missió principal del futur prevere serà disposar la gent per a l'encontre amb

Jesús.» «Un dels reptes del Seminari és obrir portes i finestres a la visió moltes vegades parcial que tenen de l'Església els seminaristes —afegeix—. Intentem ampliar el ventall, tot i que sense afavorir la dispersió.» Compromís, transparència, humilitat... són alguns dels valors que cal anar treballant en els candidats. I avui també, amb el nou Papa, un altre element que no pot faltar és l'alegria.

Per a Mn. Serra, tots aquests trets neixen d'una vida de pregària intensa i madura. Aquesta és una opinió unànime de tots els formadors: «La pregària marca la diferència. És on es troba el criteri de discerniment. La dimensió

espiritual ha de ser el centre de la formació.» També coincideixen, però, a assenyalar la importància de la resta de dimensions formatives: intel·lectual, humana i pastoral. «Tot ha d'anar ben conjuminat —explica el formador del Seminari Conciliar de Barcelona—, totes les dimensions es troben interrelacionades.» «El treball apostòlic en el temps actuals suposa un gran desgast —adverteix Mn. Serra— i tots som molt febles. Qui no té pujades i baixades? Al Seminari un dels objectius és procurar que els futurs preveres portin una bona motxilla, que porti allò necessari per no defallir en el camí i poder agafar noves forces i tirar endavant quan es

Agustí Codinach

presenten dificultats.»

En aquesta motxilla hi ha d'haver una bona base humana fonamentada en la veritat, sincers envers Déu, envers un mateix i envers els germans; un equilibri afectiu; uns coneixements intel·lectuals sòlids, que permetin donar raó de l'esperança; unes capacitats per a la missió i per al treball comunitari; i una profunda vivència espiritual, d'amor a Jesucrist, de pregària, de dir i sobretot d'escoltar.

Motius d'esperança

Tot i que el nombre actual de seminaristes no és el que es desitjaria, i continua havent-hi una forta necessitat de vocacions sacerdotals, entre els formadors dels futurs preveres hi ha convicció que l'important no és tant la quantitat com la qualitat. «Avui, fins i tot on hi ha poques vocacions —explica Mn. Joan Esquerda Bifet— es prefereix presentar amb audàcia el seguiment evangèlic del Crist als possibles candidats.» «Aquest ideal cal presentar-lo com a factible —afegeix—, especialment amb el testimoni d'un grup de candidats que ha trobat la joia de seguir el Crist en una comunitat apostòlica que es prepara per a una missió incondicional. Si no veuen aquesta realitat joiosa, ja incipient en un seminari diocesà, que camina cap a la fraternitat familiar del presbiteri, serà molt difícil, potser impossible, que surtin i perseverin vocacions sacerdotals.»

Els tres seminaris que hi ha actualment a Catalunya, amb les seves llums i ombres, intenten respondre amb fidelitat a aquest repte. «Entre els formadors es nota molta dedicació i competència —assegura Mn. Esquerda— i entre els candidats hi ha molt bona voluntat.» També ho creu així el P. Jesús Renau. En els seus onze anys d'experiència a l'Interdiocesa s'ha trobat amb «nois magnífics». «Fer aquest pas avui dia és realment heroic —confessa—. Han de tenir molta personalitat i la tenen... S'ha de descobrir i saber canalitzar-la. Jo crec que són joves més equilibrats que la major part de joves d'avui dia!» Això no treu, però, que hi hagi encara molts aspectes a millorar. La manca de formació, la dificultat de fer un compromís per a tota la vida, el tancament en un mateix... són aspectes que cal combatre i treballar a fons. També la promesa del celibat, que cada vegada més es presenta com «la forma d'estimar que tenia Jesús».

El temps del Seminari és un temps privilegiat per anar treballant tots aquests elements i anar discernint si la crida que fa l'Església i el desig en el cor del candidat coincideixen veritablement. Per al formador,

MONS. SALVADOR CRISTAU, BISBE AUXILIAR DE TERRASSA I RECTOR DEL SEMINARI DE SANT JOAN BAPTISTA

«L'efecte Francesc s'ha notat en la qualitat de les vocacions»

Un dels temes que han sortit a la llum de la trobada recent amb el Papa, en el marc de la visita *ad limina*, és el de la formació dels futurs sacerdots. Ens podria dir quins aspectes ha subratllat Francesc?

El Sant Pare ens ha recordat la importància de la formació dels futurs preveres partint dels quatre elements bàsics de la formació sacerdotal: la formació humana, intel·lectual, espiritual i pastoral. La insistència de Francesc ha estat sobretot en la dimensió espiritual. Cal que els futurs sacerdots assoleixin ja des de l'època de la seva formació una relació personal amb Jesucrist: íntima, ferma i sòlida. El Papa ha subratllat també la importància de la dimensió humana, que ha de sustentar la construcció de tot l'edifici de la persona. Quan parlem de dimensió humana, fem referència a l'equilibri psicològic, la capacitat de relacionar-se amb els altres i d'acollirlos, la vivència de l'alegria...

Respon aquesta insistència a algunes mancances actuals?

Jo crec que respon a unes necessitats perennes de l'ésser humà. Són dimensions que hem de treballar tots els cristians. Més encara un prevere, que ha de ser presència del Bon Pastor enmig de la gent.

Han parlat també amb el Papa de la dimensió comunitària i la possibilitat que els capellans visquin plegats?

Sí, és un tema que hem tractat perquè és una realitat que es presenta cada vegada més necessària. La dimensió comunitària s'integra dins de la dimensió humana. En un futur no gaire llunyà, fins i tot diria que en el present, caldrà tenir en compte aquest aspecte de la convivència i la fraternitat entre els preveres. El papa Francesc ens ha parlat també molt als bisbes de la paternitat espiritual. Som cridats a viure-la amb tothom, però d'una manera especial amb els preveres.

L'aposta per la qualitat més que per la quantitat ens obliga a ser més acurats en la selecció dels candidats?

Sí. La situació d'escassetat planteja alguns perills. Hem d'estar més atents i ser més precisos en la selecció dels candidats.

S'ha sorprès el Sant Pare pel nombre baix de vocacions a les nostres terres?

Sí, ha fet algun gest molt expressiu en aquest sentit. Ell coneix la situació actual d'Europa, i també de Catalunya, i tot i que a Espanya, en els últims anys, ha crescut lleument el

nombre de seminaristes encara hi ha necessitat de més vocacions, sobretot per poder atendre l'evangelització, que ha estat un tema cabdal en tota la visita *ad limina*. És un dels temes clau del Sant Pare. El porta dins del cor i ho manifesta contínuament.

L'anomenat «efecte Francesc», s'ha notat també en les vocacions sacerdotals?

L'efecte Francesc s'ha notat en totes les dimensions de la pastoral, i també en les vocacions. Però no tant en el nombre, perquè no hi ha hagut una allau de peticions, com en la qualitat de les vocacions. Els seminaristes actualment viuen amb un gran entusiasme el repte de l'evangelització.

El Sant Pare parla molt de la formació del cor, ja que sinó, «creem petits monstres». Quina és la clau per a una sana i madura formació del cor?

En el cas dels seminaristes, la formació del cor vol dir la formació d'un cor sacerdotal, és a dir, d'un cor de pastor. Per això, el repte és que Jesús Bon Pastor es faci cada vegada més i més present en el cor dels candidats. D'aquí la importància, com hem dit, d'una dimensió espiritual sòlida, arrelada en una relació profunda i personal amb Jesucrist, que permeti després viure-la comunitàriament.

Vol dir que el seminarista, el capellà, ha de ser un enamorat de Jesús?

Efectivament! El sacerdot ha de ser un enamorat de Jesucrist. No som professionals en la transmissió d'uns certs continguts, ni tan sols d'un estil de vida, sinó que som testimonis de l'amor a Jesucrist. Això comença per l'experiència d'un mateix de l'amor que Déu ens té i, enamorats d'aquest Jesucrist, compartirem aquest amor amb tots els germans que ens envolten, especialment amb els qui més ho necessitin.

«La pregària marca la diferència. La dimensió espiritual ha de ser el centre de la formació sacerdotal»

acompanyar en aquest camí suposa «un aprofundiment de la psicologia, la sociologia i la cultura, en general, a la llum del misteri de Crist». L'objectiu no és formar gestors de sagraments ni funcionaris parroquials, sinó agents de misericòrdia. La formació rebuda al Seminari serà el millor antídote per combatre els dos grans perills que, segons el papa Francesc, assetgen la vida

sacerdotal: el clericalisme sofisticat i la mundanitat espiritual. El primer aboca el ministre cap a l'abús del propi poder amb l'excusa dels propis drets i opinions. El segon, puntualitza Mn. Esquerda, és «la falsa escala de valors on el disseny salvífic de Déu en Crist no ocupa el primer lloc». Per això, en tots els nivells de l'itinerari formatiu, «cal presentar la figura de Crist Ressuscitat, present, Amic, l'únic que dona sentit a la vida i a la història». «Qui no té temps per al Crist —acaba advertint l'assessor espiritual del Seminari de Terrassa— no ha entès el misteri de Crist Ressuscitat i present. L'estudi, la convivència, les celebracions litúrgiques, l'esport, el treball apostòlic, el descans... sense aquesta dimensió "relacional" amb Crist, no seria autèntica formació. Es tracta de no poder prescindir de Crist i de no anteposar res al seu amor. De defectes n'hi haurà sempre, però l'orientació fonamental i relacional cap a Ell, que sempre perdona i acompanya, és imprescindible.»

Relleu sense sorpreses al capdavant de la CEE

Ricardo Blázquez substitueix el cardenal Antonio M. Rouco com a president

Redacció
Madrid

Per a l'elecció de càrrecs a la Conferència Episcopal Espanyola no hi ha llistes ni programes. Ni tan sols el papa Francesc, en la recent visita *ad limina* dels bisbes espanyols, va voler donar gaires consignes. L'única: «Que us divertiu.» El resultat ha estat un canvi sense gaires sorpreses al capdavant de l'episcopat espanyol. L'arquebisbe de Valladolid, Mons. Ricardo Blázquez, ha estat elegit per àmplia majoria, en primera votació, com a nou president de la CEE, càrrec que ja havia ostentat en el trienni 2005-2008. Succeeix el cardenal Antonio M. Rouco Varela, arquebisbe de Madrid.

En la seva primera compareixença pública després de l'elecció, Mons. Blázquez ha manifestat que accepta aquest nomenament «des de les conviccions més profundes de la vida». «I per a mi les conviccions més profundes de la vida —afegia— són la fe cristiana, el ministeri apostòlic que he rebut i el servei a tots els homes i dones de la nostra societat.» El nou president de la CEE va afirmar, a més, que no ve amb cap programa sota el braç: «No hi ha ni candidats ni programes en les eleccions de la CEE. Volem convertir en tema de reflexió les prioritats evangelitzadores i apostòliques properes als necessitats que proposa el Papa. Entre tots ho dissenyarem.»

L'arquebisbe Blázquez ha aprofitat també per deixar clar que «la CEE es mostra sense fissures, en comunió i amable amb el Papa». «Hem acabat recentment la visita *ad limina* que a tothom ens ha produït una impressió extraordinària —ha assenyalat—. La trobada inoblidable que s'ha fet, tan cordial amb el Papa, com el germà gran amb els germans petits, té la gràcia d'abatre les barreres invisibles que es poden aixecar entre nosaltres.» En perfecta sintonia amb Francesc, el nou president dels bisbes espanyols ha recordat que la missió de l'Església és l'anunci de l'Evangelí: «Tots nosaltres necessitem que diàriament se'ns anunciï l'Evangelí, aprofundir en les arrels de l'esperança, tot i que ens sentim aclaparats per la incertesa (...) Perquè hem estat creats a imatge i semblança de Déu, tots portem una voluntat pregonada de Déu.»

Equip de govern

No hi ha hagut grans canvis en el comitè executiu, en què han renovat els seus càrrecs els arquebisbes Juan José Asenjo, Juan Del Río i Julián Barrio. La novetat més destacada és l'elecció de Mons. Carlos Osoro, arquebisbe de València, com a nou vicepresident de la CEE. El Comitè executiu es completa amb la presència del secretari general, P. José M. Gil Tamayo, elegit fa uns mesos, i de l'arquebisbe de Madrid, la presència de qual està determinada per endavant en els estatuts de la CEE.

La renovació de càrrecs per al trienni 2014-2017 al capdavant de les 14 comissions episcopals de la CEE tampoc no ha proporcionat grans sorpreses. Tant

Mons. Piris com el cardenal Martínez Sistach han deixat la presidència de les comissions de Mitjans de Comunicació i de Litúrgia, i en el seu lloc han estat nomenats Mons. Ramón García Beltrán, bisbe de Guadix, i Mons. Julián López, bisbe de Lleó. Es manté al capdavant de la Comissió de Pastoral Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona, i fa el mateix Mons. Agustí Cortés, com a president de la Subcomissió d'Universitats. L'arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, ha estat nomenat president de la Comissió de Seminaris, càrrec que ja havia tingut en etapes anteriors.

Precisament Mons. Joan Enric Vives, en declaracions a Ràdio Principat, assenyalava amb il·lusió els nous reptes que presenta aquest temps nou a l'Església espanyola i a l'Església universal. «Estem contents amb l'elecció del

«Volem convertir en tema de reflexió les prioritats evangelitzadores i apostòliques properes als necessitats que proposa el Papa»

nou president —ha afirmat—. És una persona molt preparada, que ha tingut ja diverses responsabilitats dins de la CEE. A més, té un llarg recorregut com a bisbe. És una persona bondadosa, una

mica tímida, generosa, i un pensador brillant a nivell teològic.» L'arquebisbe d'Urgell ha revelat també un detall fins ara poc conegut que diu també molt de qui és el nou president: «En la recent visita *ad limina*, vaig poder sentir que el mateix Papa li va dir a l'arquebisbe Blázquez que estava llegint un llibre seu. Això diu molt de la seva bona tasca teològica.»

A més de la renovació de càrrecs a l'organigrama de la CEE, la CIII Assemblea Plenària ha aprovat la instrucció pastoral sobre els catecismes d'iniciació cristiana *Custodiar i promoure la memòria de Jesucrist*. Els bisbes han analitzat també la situació del vigent Pla Pastoral (2011-2015) a la llum de l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*, i han presentat un programa per a la celebració del V Centenari del naixement de santa Teresa de Jesús.

Un canvi tranquil

José Gabriel Vera
Director del Secretariat de la Comissió Episcopal de MCS de la CEE

La celebració de l'Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal, la setmana passada, havia suscitat en els mitjans de comunicació una certa expectativa. En part perquè tenia lloc en aquest temps de l'Església del papa Francesc tan sorprenent com estimulants i en part perquè anava a continuació de la trobada dels bisbes espanyols amb el Sant Pare, en la recent visita *ad limina*. En el fons, algunes expectatives, més mediàtiques que no pas eclesials, estaven alimentades per un desig de canvi radical a la manera en què se succeeixen els canvis polítics. Però la vida de l'Església —2.000 anys d'història la contemplen— no va a la ventura, ni els canvis porten antigues venjances o persecucions dels anteriors pels posteriors.

El que s'ha viscut a la Conferència Episcopal en aquests dies és certament un canvi, però un canvi tranquil. Molt

més arrelat en qüestions de conveniència eclesial i de formació i de preparació, que en qüestions de bàndols o alineaments. El president ha estat elegit per tres quartes parts dels votants. Gairebé tots els càrrecs que podien renovar han estat renovats, i els canvis han cercat un perfil més complet per a l'àrea en qüestió. En el fons han estat unes eleccions entre persones que tenen en comú més del 90% dels seus plantejaments vitals i personals. Per això ressaltar, tractar les qüestions i enfocar la realitat des del que els diferencia és la fórmula perfecta per crear unes expectatives que no poden complir-se mai, i per tant és la llavor per a la decepció present i futura.

Els càrrecs elegits, els nous i els renovats, intervenen en la vida de l'Església des de la comunió fraterna entre ells mateixos, seguint el mateix Evangelí, ensenyant el mateix Catecisme i il·luminats pel mateix Magisteri del papa Francesc. A partir d'aquí les diferències són de to, de modulació, d'enquadrament. Posen de manifest la riquesa i el color de l'Església, però no en canvien l'essència. Els canvis són tranquils quan les bases són comunes.

Club[★]amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Contacte: Núria Ortín

Tel: 934 092 700

info@clubmes.cat

www.clubmes.cat

clubamics

RECÉS QUARESMA

amb el bisbe auxiliar de Barcelona

Dissabte 5 d'abril de 2014

93 409 27 70

Sebastià Taltavull

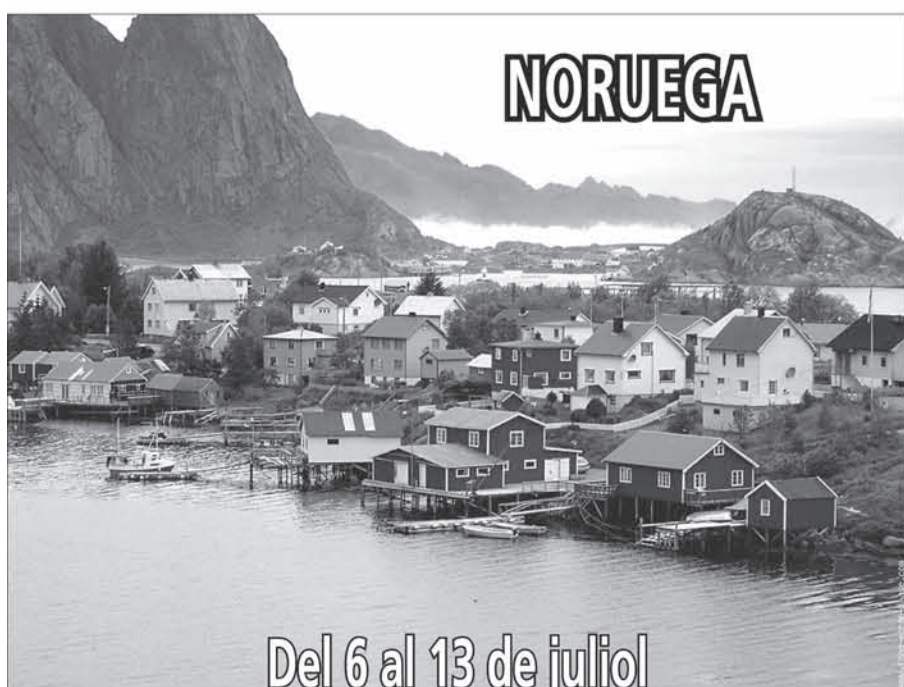
Pelegrinatges del 2014

POLÒNIA

Del 12 al 19 de maig
Ruta de Joan Pau II

NORUEGA

Del 6 al 13 de juliol

ARMÈNIA

Del 4 al 15 d'agost

Un poble marcat per la fe

17-24 JUNY — PEREGRINACIÓ A TERRA SANTA

JUNY — SICÍLIA i MALTA La magna Catalonia

18-30 AGOST

ETIÒPIA. TRIBUS i CRISTIANS DEL SUD

2a Quinzena SETEMBRE — NEPAL

7-18 OCTUBRE — PEREGRINACIÓ A CUBA

Santuari de la Verge de la Caritat del Cobre i ruta cultural en homenatge als indians

NOVEMBRE — ÍNDIA AMB GOA

DESEMBRE — PEREGRINACIÓ A TERRA SANTA

Pakistan

En perill un matrimoni cristià acusat falsament de blasfèmia

Musulmans radicals amenacen jutges i advocats per forçar-ne la condemna

Agència Fides
Gojra

Dos cristians innocents, Shafaqat Emmanuel, paralític, i la seva dona, Shagufta Kausar, acusats de «blasfèmia a través de sms» són encara a la presó de Toba Tek Singh. La Cort Suprema de Lahore ha negat la sol·licitud de llibertat provisional presentada pels advocats de la defensa. Anteriorment, un tribunal de primer grau havia negat una sol·licitud de llibertat sota fiança.

Com informa en una nota enviada a l'Agència Fides la Fundació World Vision in Progress (WVIP), que segueix el cas, «els jutges de la Cort Suprema, inicialment, s'havien convençut dels arguments de la defensa. Però després

de la pressió dels líders religiosos musulmans i les amenaces dels extremistes a Gojra, els tribunals han negat la llibertat sota fiança, dient que el cas es completarà d'aquí a dos mesos». «Els musulmans radicals —continua informant WVIP— ja havien amenaçat els advocats defensors molts cops.

Shafaqat Emmanuel i Shagufta Kausar, amb un dels seus fills.

A la nostra ONG han arribat també cartes amenaçadores per desanimar-nos en la defensa de la parella. En resposta a les amenaces, mentre el cas estava davant del tribunal de primera instància, vam presentar una petició per transferir el cas a la Cort Suprema. Però fins i tot aquests jutges sembla

úlceres de decúbit i aviat necessitarà una intervenció quirúrgica. «No sabem quant de temps en Shafaqat podrà sobreviure a la presó, sense assistència, en les seves condicions», assenyalen des de l'ONG que els està ajudant.

«Al Pakistan —ha denunciat a Fides Farrukh H. Saif, de WVIP— es continua cometent una greu injustícia amb el mal ús de la llei sobre la blasfèmia. I els jutges no tenen força per restablir la justícia.» Shafaqat Emmanuel i la seva dona, Shagufta Kausar, van ser detinguts a Gojra el juliol del 2013 pel suposat enviament de missatges sms de text amb contingut blasfem als musulmans locals. La targeta SIM del telèfon estava registrada a nom de la dona, però la Sha-

gufta havia denunciat que havia perdut el telèfon un mes abans de l'episodi i havia demanat diverses vegades que li bloquejessin la targeta SIM. Tots dos han estat sotmesos a tortura per la policia, per extorsionar-los una confessió. Els seus quatre fills viuen ara amb el seu avi.

Dos dels germans de la Shagufta Kausar viuen actualment a Espanya després d'haver fugit del Pakistan per motius de persecució religiosa. Estan consternats per les notícies que arriben del seu país. El jove Joseph Anwar, establert a València, demana a tots els cristians que resin incesantment per l'alliberament de la seva família. Al mateix temps ha iniciat gestions perquè la Santa Seu, a través de la via diplomàtica, pugui intervenir a favor de tots els cristians que, com la seva germana, al Pakistan han estat acusats i empresonats falsament per blasfèmia.

«No sabem quant de temps en Shafaqat podrà sobreviure a la presó, sense assistència, en les seves condicions»

que també estan de part seva.»

El temor ara, segons World Vision in Progress, és que la Cort Suprema imposi la pena de mort a un home malalt i 35 anys de presó a la seva dona. Shafaqat és ara a l'hospital de la presó, a causa de les múltiples

Las floretes del papa Francesc

Resem per tu!

Esther
Borrego
Linares

El dia 13 de març va fer un any que vam sentir aquell primer «pregueu per mi» del recent escollit cardenal Jorge Mario Bergoglio com a nou Successor de Pere. Aquests primers instants del seu pontificat van quedar també marcats per l'elecció del nom: Francesc. Aquests dos primers gestos ja ens varen fer pensar que alguna cosa estava a punt de succeir en la nostra estimada Església.

Un any després, hem vist, parlat, analitzat molts d'aquests gestos als quals el Papa ens té acostumats; hem parlat del seu somriure, de la seva proximitat a la gent, de les seves paraules properes i senzilles, del fet de voler viure a la Casa de Santa Marta amb altres persones, del seu constant parlar de tendresa, de la seva sincera cerca d'anar a la perifèria... Gestos i paraules que ens han apropiat la figura del Papa a tots, creients i no creients. Potser al principi no sabíem si darrere de cada gest hi havia una raó, un perquè, però ara ho sabem perquè ens ho ha anat explicant i a més ens va regalar la seva primera exhortació apostòlica, *Evangelii gaudium* («L'alegria de l'Evangelii») per poder aclarir moltes de les seves conviccions.

Francesc ens parla sovint de l'alegria del cristià. Ens ha dit que «el cristià ha de ser alegre», aquella alegria que és un do, «és una virtut peregrina, un do que camina amb Jesús». En el Papa la veiem perquè és un home ple de l'Esperit i ens el mostra amb la seva senzillesa i proximitat.

Avui vull donar gràcies a Déu per Francesc, per aquest saber fer i estar de veritat, de cor, a prop de tots, sense excloure ningú. Per aquest «tornar a Jesús» que ens ha anat contagiament durant aquest primer any com a Bisbe de Roma.

Francesc, preguem per tu!

**CERTIFICADOS MÉDICOS
CARNET DE CONDUCIR
NÁUTICA Y ARMAS**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

Miembro de la Sociedad Española de Medicina Marítima

- COCHE, MOTO Y CICLOMOTOR
- PSICOTÉCNICOS
- LICENCIA DE ARMAS
- LABORALES Y ESCOLARES
- NÁUTICA

INFÓRMESE:

Tel. 932 188 826
Móvil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2ª
08006 Barcelona

De 10 a 13 h y de 16 a 20 h

«La proposta new age és l'antítesi del cristianisme»

Gonzalo Len, autor de «New Age. El desafío» (Ed. Stella Maris)

Samuel Gutiérrez

És un dels experts mundials més destacats sobre new age. El P. Gonzalo Len fa anys que estudia un fenomen polièdric, difícil de classificar, que s'ha estès també pel cristianisme amb conseqüències nefastes. En el llibre *New Age. El desafío*, l'autor ens ofereix una anàlisi detallada d'aquesta mena de corrent filosòfic que entén l'univers com un organisme viu i que proposa mètodes per aconseguir l'harmonia des del recentrament sobre un mateix.

Creia que la new age estava ja mig moribunda...

És cert que com a categoria la new age ja no té el pes que va tenir als anys seixanta, setanta i vuitanta. Amb el canvi de segle, la new age plantejava de fons l'adveniment d'una nova era. Parlaven de pau, harmonia, llum... Es tractava, d'una banda, d'una nova era en contraposició a una era obscura, la d'una Església ritualista i doctrinera que plantejava respostes que no satisfien. I de l'altra, també hi havia tota una crítica al racionalisme i a una societat sense Déu. Això va ser als orígens. En no complir-se les prediccions i no arribar aquesta nova edat d'or, el concepte ha perdut força. Però això no vol pas dir que hagi mort. La new age continua estant molt present en moltes de les seves manifestacions, que recullen encara les seves idees de fons. Un bon exemple és la pel·lícula *Avatar*, la més taquillera de la història, on hi ha una ideologia new age molt clara. També a les flors de Bach, el reiki, l'homeopatia, l'enneagrama, el ioga, els llibres de Paulo Coelho... Ja no es parla d'una nova era universal sinó que es planteja una mena de nova era personal. Es manté el concepte de canvi i de cosa alternativa.

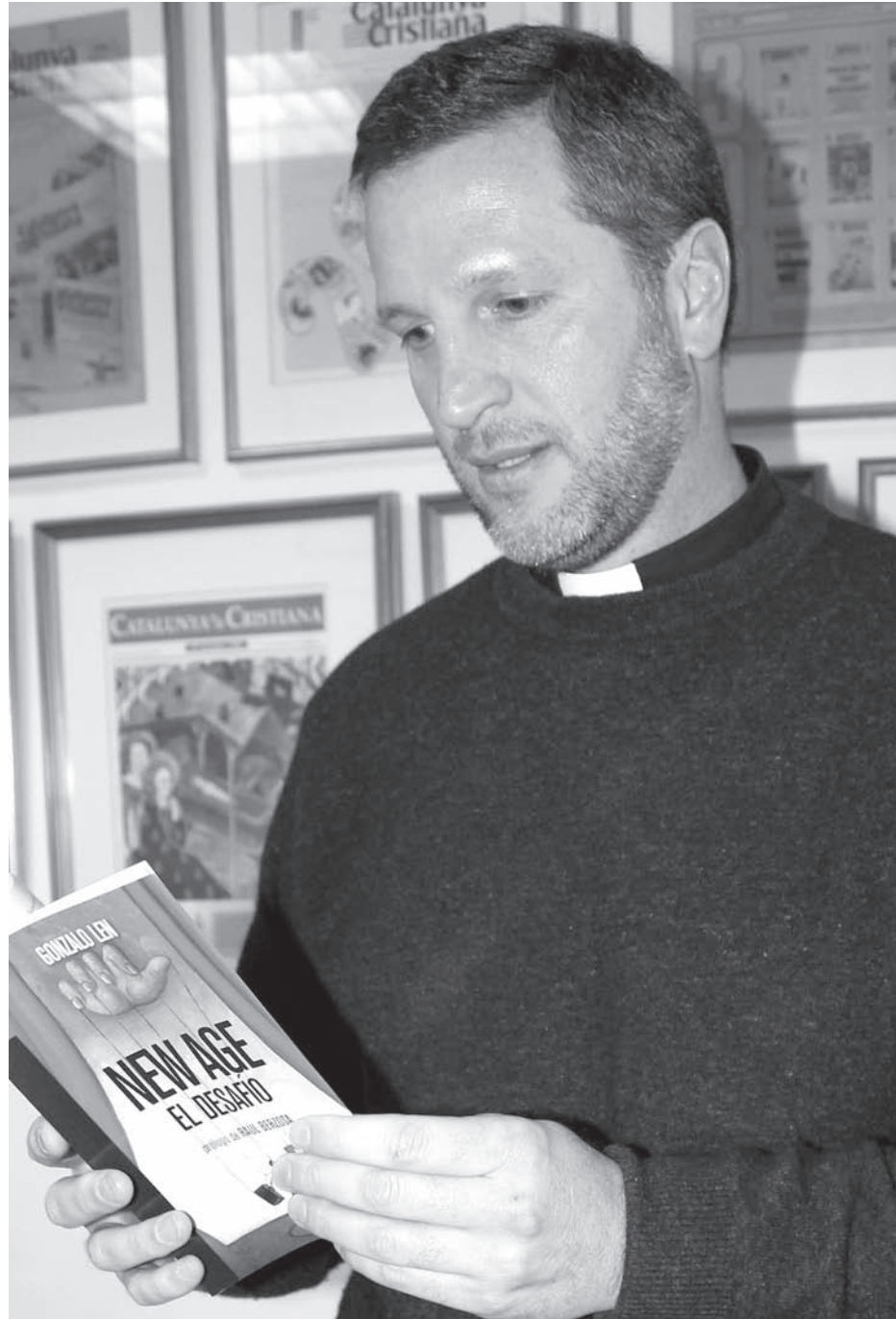
Ens deia que el film *Avatar* transmet la ideologia new age. En què ho constata?

Aquesta pel·lícula evoca un ambient mig màgic, on les persones es connecten amb la natura i on hi ha una mena de lloc sagrat, tot lluminós.

Però *Avatar* és una pel·lícula de ciència-ficció!

Sí, sens dubte, però parla de coses molt presents avui dia. S'hi transmet la idea de Déu, no com un ésser personal i trinitari, sinó com una mena d'energia còsmica. És una cosa abstracta amb la qual un es connecta. Déu no ve a tu sinó que tu vas a Déu. Formen part també de la new age els anomenats centres energètics de la humanitat. Al Perú, d'on sóc jo, n'hi ha un dels més grans, al Machu Pichu. Gent de tot el món hi acudeix per tocar una pedra «màgica» i fer-hi un ritu entorn d'ella. L'objectiu és connectar-se amb aquesta energia universal i experimentar pau, harmonia, reconciliació... És curiós perquè aquestes categories són cristianes, però en aquest cas arrossegueu una ideologia molt diferent. La new age ha robat un llenguatge cristià. Pren conceptes clau de la tradició cristiana i els dona un nou contingut.

Què la fa, segons vostè, tan perillosa?

Una cosa molt nociva és el relativisme: la veritat és de cadascú. També és perjudicial aquest recentrament sobre un mateix a través de l'experiència: el que sent es converteix en la realitat mateixa. La new age ha crescut fonamentalment en societats pròsperes econòmicament. El caldo de cultiu és allà on hi ha manca de pau, on hi ha estrès i desgast, on els béns materials no acaben d'omplir... Perquè suposadament, ofereix receptes per sadollar la fam que té tot home de felicitat i reconciliació. Es parla de transcendència, encara que no sigui transcendent; es parla de Déu, encara que no sigui Déu; es parla de salvació encara que no et salvi... Ha entrat molt bé. Les persones que tenen fam i que avancen per aquest camí troben un cert aliment però finalment acaben més afamades. És com una llaminadura, que t'alegra la vida en un moment concret, però que no t'alimenta. La new age captiva amb un llenguatge harmoniós, amb unes ofertes de felicitat a l'abast de la mà. És un gran supermercat espiritual, on tries al teu gust, perquè hi ha de tot. Això satisfà, si més no aparentment, la nostra fam de transcendència. I ho fa, a més, des de la comoditat. La new age no et demana un compromís més gran del

que tu pots fer quan vas al cinema. És una resposta ben suau als nostres anhels de transcendència. Per això té tanta força en sectors benestants. No parlarà mai de conversió, sinó de transformació màgica o d'il·luminació. No té res a veure amb la proposta cristiana. És l'antítesi del cristianisme.

Podem parlar de la new age com a secta?

La nova era és una suma de moltes coses, amb algunes creences comunes de fons, però específicament no és una secta. És una mica de religió, de filosofia, d'esoterisme, de psicologia, de medicina... i tot això amanit amb la sal i el pebre del cristianisme. La visió que hi ha al darrere és la comprensió de tot l'univers com a organisme viu, totalment interrelacionat per l'energia. Aquesta lògica ens mena a la connexió amb aquest univers a través de maneres diferents. Una cosa comuna és el valor de l'experiència, que esdevé gairebé com un absolut. Val més el que un sent que no pas el que un és. El gran perill de la sobrevaloració de l'experiència és que centra les persones en un mateix. En el cristianisme, indubtablement, és decisiva l'experiència profunda de Déu, però és legítima quan et mou a la caritat, a l'amor als altres, a l'entrega... Aquestes paraules no existeixen en el llenguatge

«No podem confondre la gràcia de Déu amb l'energia còsmica»

de la nova era! No hi ha veritats fortes, perquè el punt de partida és la persona i el punt d'arribada és la mateixa persona.

El preocupa especialment la influència que té en el cristianisme?

Sí, és una preocupació particular, però no és només meua. El mateix Joan Pau II té una frase molt dura al respecte i adreçant-se a un grup de bisbes n'advertia els perills, sobretot per la seva presència cada vegada més gran en la pastoral de l'Església. Dins la mateixa Església, hi ha pràctiques i literatura new age. Això és un repte. Hi ha elements de la doctrina cristiana que assenyalen clarament que no podem confondre la gràcia de Déu amb l'energia còsmica. No podem confondre l'oració, que és la trobada amb Déu, amb la meditació, centrada en un mateix. No podem confondre aquestes teràpies amb els sagraments. Ni l'experiència cristiana amb l'experiència egocèntrica.

Monges que practiquen reiki, laics que llegeixen Paulo Coelho, bisbes que recorren a l'homeopatia... És difícil no caure en la seva xarxa!

Reconec que no totes les manifestacions de la nova era són igual de perjudicials per a un catòlic. Però és important ser conscient del que hi ha al darrere. Hi ha teràpies, com el reiki, que a mi em semblen realment perilloses.

Quines conseqüències té en el cristianisme?

La més greu és que ens canvia, subtilment, les idees sobre Déu. Crec que això és el més perillós. Un pot trobar-se amb persones catòliques, que van a missa els diumenges, i que més o menys creuen en la reencarnació. O que entenen Déu com una mena d'energia còsmica. O que acudeixen als sagraments per connectar-se amb el Misteri. Aquestes idees van amarant-se i confonent.

Hi ha cap antídote per combatre aquest «virus»?

Davant de qualsevol repte, l'Església no té cap més antídote que anunciar Jesucrist. D'aquí la importància de renovar l'ardor apostòlic i les metodologies d'evangelització. Els fruits sempre vindran a través de l'Esperit Sant, encara que requereixen la col·laboració humana. Es poden fer moltíssimes coses sense necessitat de caure en la nova era. De fet, la força de la new age ens hauria d'interpel·lar i animar a fer autocrítica. Quan els fills de l'Església perdem la nostra experiència profunda de Jesucrist, comencem a buscar i transmetre altres coses. La solució a la new age dins l'Església no rau solament a qüestionar de fons els problemes que pugui portar amb ella, sinó a oferir ella mateixa aquella experiència de Jesucrist que dona sentit al cristianisme. La clau es troba en la mateixa conversió, com ha recordat amb tanta força el papa Francesc.

¿y ahora?

DISEÑO + SOSTENIBILIDAD = W + W

W+W es el resultado de la ambición de Roca a la hora de incorporar soluciones nuevas, únicas e innovadoras en los espacios de baño. Una solución que combina diseño y sostenibilidad al unir el inodoro y el lavabo en una sola pieza. Su sorprendente diseño lo hace ideal para espacios reducidos, pero su gran aportación es la tecnología que permite reutilizar el agua usada en el lavabo para llenar la cisterna del inodoro. Un producto único que Roca ha hecho realidad.

Roca THE LEADING GLOBAL
BATHROOM BRAND
www.roca.com

Punt de vista

Neus Munté i Fernández
Consellera de Benestar Social i Família

Un pacte que diu molt de nosaltres

El Pacte per a la lluita contra la pobresa a Catalunya és un dels objectius primordials del Govern de la Generalitat i respon a un mandat unànim del Parlament. Està cridat a ser un gran acord que permetrà dissenyar eines per prevenir el risc d'exclusió social, establir els mecanismes d'intervenció i, sobretot, fixar un horitzó que redueixi al màxim la pobresa a Catalunya.

No partim de zero. Hi ha molta feina feta i ja tenim alguns resultats fruit del consens i el treball transversal. Sense anar més lluny, el Departament de Benestar Social i Família dona suport cada any al voltant de

2.800 entitats a través de subvencions i destina 92 milions d'euros a ajuts directes a les persones.

La proposta de Pacte inclou un Pla d'acció que concreta totes les mesures i actuacions que es desenvoluparan fins al 2016 per lluitar contra la pobresa i per a la inclusió social. El document fixa fins a 13 objectius estratègics que s'emmarquen dins de cinc grans eixos i que suposen 148 actuacions, amb més de 181 indicadors de seguiment i un pressupost de més de 850 milions d'euros per al 2014.

La crisi ha posat de manifest les situacions d'exclusió que viuen moltes persones, però aquesta situació —desenganyem-nos— ve de lluny. El nostre sistema ha estat incapaç de lluitar contra les desigualtats i les diferències socials en l'època de bonança i creixement econòmic. Els esforços per corregir aquesta situació van ser insuficients.

Segui com sigui, la realitat d'avui és crua i obliga a una actuació urgent. Per això la Generalitat prioritza les polítiques socials, que concentren el 71% de la

despesa en els pressupostos del 2014, preferentment en beques menjador, Renda Mínima d'Inserció, habitatge social i lluita contra la pobresa. Tot plegat malgrat les grans dificultats econòmiques que ens impedeixen arribar allà on voldríem.

Garantir la cohesió social és certament una obligació dels poders públics, però necessitem el compromís del conjunt de la societat. Calen estratègies preventives que promoguin la dignitat i l'autonomia de les persones al llarg de la seva vida, que impliquin un treball en xarxa entre administracions i actors implicats per afrontar les situacions de pobresa estructural i els nous perfils de pobresa. Aquí és on rau gran part de la potencialitat del futur Pacte.

Una societat moderna i pròspera ha d'evitar la cronificació de la pobresa i posar tot l'afany a construir sistemes preventius i correctius. D'això es tracta i en això estem treballant, tots junts, amb l'anhel de construir un futur millor.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

La «tradició» de l'oració

Dos breus advertiments: 1) He rumiat, moltes vegades, les paraules que un dia m'adreçà una senyora: «Molts no saben com pregar; els sacerdots hauríeu d'ensenyar la gent a resar.» 2) Escric sobre la «Tradició» de la pregària. Tradició equival a donació, a realitat que ens ha estat donada. El Catecisme ho exposa així: «A través de la Tradició viva, és com l'Esperit Sant, en l'Església, ens ensenya els seus fills a pregar.»

Ens diu que «l'oració no es redueix a una manifestació espontània d'un impuls interior, sinó que implica contemplació, estudi i comprensió de les realitats espirituals que s'experimenten». La contemplació no té pressa, sinó que es deixa endur pels fets o les paraules de Jesús. Experiència de deixeble que s'asseu davant del Mestre. Del Mestre que té paraules de vida eterna, que captiva totalment la nostra atenció. L'únic Mestre que té

dret a guiar el nostre obrar i els nostres sentiments.

Cal estudiar per saber pregar? Sí, necessitem un coneixement dels evangelis, rumiar els grans trets de la vida del Senyor, llegir la vida dels sants, aprofundir en la realitat de la missa... La comprensió de les realitats espirituals ens mena a no moure'ns de la contemplació, a obrir el diàleg amb Déu, a pregar a Maria i als sants. A arribar a un propòsit que estigui al nostre abast. Demanant a l'Esperit Sant que ens inspire en què podem millorar.

I les fonts de la pregària? Són «la Paraula de Déu, que ens transmet la ciència suprema de Crist; la Litúrgia de l'Església, que anuncia, actualitza i comunica el misteri de la salvació; les virtuts teològals (fe, esperança i caritat); i les situacions quotidianes, perquè podem trobar Déu en elles.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net

Chartres

Vaig visitar Chartres per primera vegada en la dècada dels seixanta. Va ser una aturada ràpida, però en guardo un bon record. Més tard hi vaig tornar. Vam plantar la tenda a prop d'aquesta població i, a trenc d'alba, en vaig veure les agulles punxegudes a l'horitzó. Aviat ens hi vam apropar. Més que la «carcassa», m'interessava el cor de l'església. Era Sant Domènec de Guzman, un sant burgalès, més conegut i venerat a França. Vaig entrar a la cripta. La meva primera sorpresa va ser la seva mida. Després he sabut que és la més gran d'entre les del seu estil. Una dona em va oferir un llibret. Li vaig dir que era estranger i que no coneixia les melodies. Va assentir i, abans de combregar, em va saludar somrient i em va oferir la pau de Crist. Molt gentil.

Si la cripta amb el Sagrari n'era el cor, m'interessaven també altres aspectes particulars. Allà es conserva la túnica que la Mare de Déu portava posada quan va néixer Jesús. No cal que us digui que no em crec aquesta llegenda. Ara bé, en altres temps va ser motiu de devoció i generositat. D'això no n'hi ha cap dubte. Vaig pensar en Charles Peguy, que va portar-hi la seva filla per oferir-la a santa Maria davant la seva imatge. També jo vaig pregar. Ho recorda una làpida, la qual cosa em va satisfer molt. Vaig recordar Guy de Larigaudie i els seus comentaris. D'ell no en queda memòria escrita allà. Jo tenia molt present les rutes universitàries que des de París, cada any, peregrinen amb el seu contingut espiritual dens. Em satisfà comprovar que encara perduren. Llegeixo que s'hi desplacen uns 15.000 universitaris. El que no he pogut saber és la distància que separa l'inici de la meta. Creia que eren 73 quilòmetres, però en alguns llocs llegeixo que són 90 o 100. El que no dubto és a aconsellar, com Guy, «germà meu, quan estiguis sol a París i disposis de dos dies lliures, vés a Chartres, perquè en tornaràs millorat.» M'atreveixo a corregir-lo: «Encara que no disposis de temps, no deixis d'acostar-t'hi per amaran-te del seu encant místic.»

Per descomptat, em vaig fixar en el seu laberint. Ara bé, el que sorprèn tothom, creients i no creients, sensibles a la bellesa o ignorants, són els vitralls i el seu color blau cobalt. Aquest to de color és el que m'agrada més. Llegeixo que fins avui no s'han aconseguit vidres amb aquest matis. El gòtic va permetre aquestes grans obertures que va exigir matisar-ne la llum que entrava. A Chartres són pura expressió estètica, meravellósament impregnada de pietat.

Llegeixo que alberga 3.500 estàtues que, incloent-hi els vitralls suposen 9.000 personatges representats. Per descomptat, no els he comptat. La imatgeria de Chartres és una enciclopèdia bíblica i un compendi d'història de l'Església. I el més curiós del cas és que no aclaparen.

Portar màquina fotogràfica ajuda a veure les coses des d'un nou relleu. Un tria la càmera i l'objectiu, busca l'angle que li permet que la llum recreï la bellesa plàstica, i la durada de la maniobra dependrà de la importància que tingui el personatge. Una foto posteriorment pot ser una contemplació mística. I ajuda a compartir la seva riquesa espiritual amb els altres.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Víctimes, manipulació o respecte?

Recentment he participat en tertúlies radiofòniques sobre dos temes candents i conflictius. El primer, ETA en relació amb la Comissió Internacional de Verificació de l'Alto el Foc al País Basc. El segon, la pederàstia, a partir de l'informe de la Comissió de les Nacions Unides sobre els Drets de la Infància. En un hi ha terroristes. En l'altre, pederastes. En tots dos hi ha víctimes.

El primer debat va sorgir de la promesa de la banda terrorista ETA, segons la qual s'inutilitzaran totes les armes, explosius i dispositius emmagatzemats. És creïble? Hi ha motius per a l'esperança? Va ser correcta l'escenificació? Les reaccions del govern i de les associacions de víctimes van ser les adients? Com s'explica que els verificadors internacionals fossin citats per l'Audiència Nacional? Els interrogants s'amunteguen. Com a premissa indiscutible, el sofriment de les víctimes mereix el màxim respecte i cal fer justícia. L'actuació governamental, d'altra banda, ha de buscar solucions definitives al problema, tenint en compte les associacions de les víctimes, però sense atorgar-los l'última paraula. No obstant això, els partits han intentat atraure-les a la seva esfera d'influència. Tots sabem que contenen un enorme potencial electoral. L'ambient de la tertúlia, en algun moment, va ser tens. Sovint, el millor passa fora de l'abast dels micros. A la sortida, després de dir-li al president d'una associació que jo havia participat en una manifestació sobre l'atemptat a Hipercor i subratllar l'avidesa que alguns partits mostren per manipular aquestes associacions en benefici dels seus interessos, va comunicar la seva experiència. Si la seva associació hagués acceptat els «maletins» per assistir als mitings de determinats partits, nedarien en or. Ara no reben cap subvenció. L'ús impúdic de les víctimes resulta moralment reprovable.

«L'ús impúdic de les víctimes resulta moralment reprovable»

El segon debat es va centrar en les conclusions presentades per la Comissió de les Nacions Unides sobre els Drets de la Infància que concerneixen la Santa Seu. Vaig portar a la tertúlia les 16 pàgines d'aquest informe, escrites en anglès, en la seva versió anticipada i reduïda. Vaig preguntar al conductor del programa si volia que parléssim sobre la relació de l'Església amb la pederàstia o que reflexionéssim sobre el seu fenomen global. Com a premissa indiscutible, les víctimes són la màxima prioritat i mereixen també el màxim respecte i atenció. A la vegada, cal perseguir aquestes actuacions delictives que distorsionen tant la maduresa dels nens i les nenes i els adolescents. L'Església ha estat al centre dels focus, acusada a més d'encobrir el problema. Aquests atacs li han estat beneficiosos per promoure polítiques de transparència i de prevenció. El camí s'ha iniciat i hi ha consciència clara sobre aquests fets delictius. Ara bé, si només considerem el paper de l'Església en relació amb la pederàstia, resollem, en el millor dels casos, només un 3%. Si interessen les víctimes de la pederàstia, què fem amb el 97% restant? Reduir aquest problema a l'Església implica un oblit impúdic de la immensa majoria de les víctimes que no tenen res a veure amb ella.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

La Trobada, el restaurant del temps

D'experiències boniques, tinc la sort de tenir-ne moltes. On hi ha persones es viuen les experiències més meravelloses que podem imaginar. Les que no en són proclamo ficar-les a la butxaca de les penes superades o les porto a la pregària... Però, de les boniques, en faig un record que guardo al cor i que trec en les meves xerrades o en els meus escrits. És qüestió de participar als altres dels goigs de la vida.

Va ser fa una setmana —quan escric aquesta columna— que vaig gaudir d'aquesta experiència: m'havien invitat els organitzadors d'una iniciativa genial de la ciutat de Terrassa. Es diu La Trobada, el restaurant del temps,

«Déu no té ulls, ni orelles, ni mans, però ens té a nosaltres per mirar, escoltar i abraçar»

el primer del país on una part de la clientela paga amb diners i, l'altra, amb temps.

Aquell dia s'estrenava una nova forma d'experimentar allò que des de feia un any donava tan bons resultats: un dinar-col·loqui, al qual vaig tenir l'honor de ser invitada.

El que hi vaig experimentar va ser una cosa més que una «bona obra» o una «beneficència» que, si bé és necessària en molts moments, no deixa de crear diferències entre els que donen i els que reben. Allà tothom dona i rep. El que ho pot fer, paga amb diners —encara que amb un preu mòdic. El que no en té, de diners, per diferents motius o circumstàncies, té una cosa de molt més valor: la seva persona, el seu temps que pot posar al servei, i amb el qual ajudarà a portar endavant el projecte.

Un clima de germanor, d'igualtat, de familiaritat fa que tothom gaudeixi d'una convivència enriquidora i allunyada de l'assistencialisme benèfic.

I hi ha més. No és obra d'una associació, sinó d'una xarxa d'entitats —ALEI— que treballen o col·laboren en l'atenció i acompanyament a diferents col·lectius fràgils i vulnerables. «La majoria són entitats d'acció social però també hi ha entitats del moviment cultural i veïnal amb la finalitat de treballar conjuntament des de la proximitat i des de la construcció de xarxes comunitàries, de bon veïnatge, d'ajuda mútua.»

Que bé que m'hi vaig sentir! El col·loqui va derivar del tema de l'escolta de l'altre, al de l'escolta de Déu que ens pot canviar la vida en un moment determinat. I això és el que havia fet amb un senyor que va explicar la seva trajectòria: des del món de la marginació al d'una vida lliurada als altres a La Trobada... I és que Déu —jo els havia dit— no té ulls, ni orelles, ni mans, però ens té a nosaltres per mirar, escoltar, estimar i abraçar o besar. Quan sortia plena de joia, se'm va acostar un home i em va dir: «Fes-me una abraçada i un petó, perquè fa sis anys que ningú no me'n fa cap.» Amb quin gust l'hi vaig fer!

Zoom

Eduard Brufau

La setmana passada va ser alliberat després de 30 anys Glenn Ford, l'home que s'ha passat més anys al «corredor de la mort» als Estats Units. Ford ha estat posat en llibertat després que es comprovés que era innocent de l'assassinat pel qual se l'havia condemnat. Un cas que ha reobert el debat sobre les irregularitats del sistema judicial nord-americà i la immoralitat de la pena de mort.

FE D'ERRATES

En el núm. 1798, citàvem el científic Joan Massagué com a metge, quan en realitat és farmacèutic i doctor en Farmàcia.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informe-vos-en al telèfon: 934 092 810

Fax: 934 092 775 -

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 08014 Barcelona

e-mail: publicitat@catcrist.com

Des del monestir

40 Pasqües

Ara que estem en camí cap a la Pasqua, inclosa la celebració culminant de tot l'any, la Vetlla Pasqual a mitjanit, crec que és adient i just recordar un fet singular que hem viscut a Solius durant quaranta anys –sembla increïble–, nombre important, simbòlic i fins i tot litúrgic.

Ho faig amb motiu del recent traspàs de Mn. Josep Maria Totosaus, vilafraquí de Barcelona, ocorregut el dia 8 de febrer. El fet és que ell i el seu «mestre» Mn. Joan Batlles, a qui acompanyava, han estat amb nosaltres al monestir, per Setmana Santa, quaranta celebracions seguides del Tridu pasqual, des de l'any 1971 fins al 2011. Aquest darrer any, no trobant-se ja prou bé, no va assistir a tots els actes, i el 2012 va telefonar

dient que no podien venir, tot i sentir-se molt units a nosaltres.

També els fidels van poder constatar que profitosos resultaven aquells dies i les celebracions, amb la presència d'aquests dos destacats mossens. Com hem d'agrair la seva col·laboració, des de presidir la celebració comunitària de la Penitència just abans del Tridu, fins a la doble interpretació, genial, de la lectura de la Passió.

Crea lligams una tan prolongada i conjunta vivència dels misteris cabdals de la fe. I externament, com se sol dir, ells dos ja «formaven part del paisatge». Els trobem a faltar, alhora que sentim que resten per sempre amb nosaltres. La Pasqua personal es va acostant en la madura-

ció dels anys, amb l'envelliment i amb la mateixa malaltia. Quin bell camí que hem fet, tanmateix, de saviesa, d'intel·ligència i cultura, d'estima a la nostra gent, de discreció en la inquietud eclesial, d'experiència personal en les converses amb Mn. Batlles, tot rememorant fets pastorals i el seu estimat company Pere Tarrés, ara beat. Un camí d'exquisida amistat, en suma.

Ara Mn. Josep Maria ja ha arribat a terme. La seva serenitat davant el darrer pas, i les exèquies que van tenir lloc a Santa Maria del Pi, ens han deixat un missatge d'esperança: «Que els vostres cors s'asserenin –diu Jesús–. Creieu en Déu, creieu també en mi. A casa del meu Pare hi ha moltes estances...»

Jaume Gabarró
Monjo de Solius

La sal de la terra

Amb la punta dels dits

Fugim i no sabem cap on anem. Ho diu el sociòleg britànic d'origen polonès, Zygmunt Bauman, que amb 89 anys viatja per tot el món donant conferències, i ha vingut també a Barcelona. Un intel·lectual que defineix l'època actual com «els temps líquids», sense consistència, propis d'una societat flonja. «Vivim en la cultura del consumisme i mantenim les relacions mentre ens donen satisfacció, igual que un telèfon que canviem quan surt un model nou», explica Bauman. Els temps és mouen a velocitat de vertigen, els canvis sobten, la por i els dubtes s'instal·len, i crec que ens tornem més resignats i més súbdits. Durant 30 anys hem viscut en un món d'il·lusió, i allò que és líquid és la velocitat en què hem gastat els diners. Ens vam deixar seduir pel diner fàcil, a cop de crèdit, oblidant-nos que la felicitat no està a tenir més, sinó a repartir millor la riquesa. Ara, en canvi, caminem sobre la incertesa i les generacions futures pagaran els costos del malbaratament. No ens podíem permetre el ritme

de vida que vam dur abans de la crisi. I per un dia m'oblido dels bancs, els governs, els polítics, les dictadures financeres i tots els lladres..., i m'adono de la necessitat que tenim com a societat de reflexionar i madurar. La primera víctima de la crisi, segons Bauman, és la democràcia. Cada cop té més goteres que poden acabar amb una gran fractura social. Els pobres són més pobres i la classe mitjana s'està difuminant en una classe precària. El tema de la pobresa arriba al Parlament, i descaradament és «líquid», perquè igual que hi entra en torna a sortir...

Ens hem d'aturar, pensar, posar en equilibri i valorar què és prioritari. Ens han educat per sobreviure, però hem d'evolucionar i ens hem d'educar per canviar el món. Llavors practicarem la democràcia participativa, aquella que no ho deixa tot en mans dels governs i coneix els efectes perversos de la globalització (que mou tràfic humà, d'armes, de drogues, esclavitud i grans fluxos de capitals cap a paradisos fiscals). Líquida

també és la indiferència, la impotència i l'efecte anestèsia, que ens fa viure adormits. Ens movem a corre-cuita amb una motxilla a l'espatlla plena d'ansietats i estrès que no permet dedicar espai a la interioritat. Veiem el món des de fora, quan el que necessitem és una mirada des de l'interior cap a l'exterior, que ens permeti sostenir la incertesa, les preocupacions del dia a dia i practicar la compassió. Escoltar-nos és un luxe que no ens volem permetre. Mentrestant, la vida corre veloç, com un llamp, i sovint la devorem a glops, en comptes d'assaborir-la. Entrar a la casa del cor, escoltar-lo, descobrir el fet de viure la plena consciència i explorar el món interior, ens pot ajudar a saber qui som i on volem anar. La perla preciosa és el tresor que habita a la cova del cor o en la consciència de l'ànima. Allà on l'oceà és més profund i on hi ha tots els talents enterrats. Trobar-la és tocar la felicitat amb la punta dels dits i despertar a la vida. Com diu el Petit Príncep «l'essencial és invisible als ulls humans». L'essencial està en tu.

Montserrat Esteve
Periodista /
emmontserrat@hotmail.com

Mirada al món

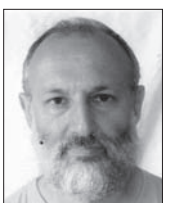
Sentit de pertinença

A la visita a la comunitat de Maria Auxiliadora de Mimboman a Yaoundé penso en les esglésies multiseulars de casa nostra. Imagino la construcció d'aquestes esglésies com un esforç dels seus fidels en treball, aportacions econòmiques i d'enormes quantitats de temps. Algunes d'elles van suposar segles de treball.

La visita d'aquesta comunitat em refresca la nostra història. En aquesta comunitat les misses dominicals es fan en un espai esportiu cobert però ja fa anys que es fan col·lectes per a la construcció d'una església pròpia. Les col·lectes de vuit anys han permès aixecar les parets del temple parroquial. Quan es fan col·lectes s'informa la gent del que es va acumulant per fer front a la propera etapa de construcció. Els fidels veuen com de mica en mica es pot acomplir l'objectiu pel qual cotitzen i aviat es veuran amb la possibilitat de posar-hi la teulada. En aquest moment s'inverteix el que es té acumulat. Com és ben normal, hi ha

moments en què és difícil estalviar perquè hi ha altres urgències com una ordenació sacerdotal a la parròquia o la gent que es concentra en les inscripcions escolars. A vegades hi ha algun de més important per alguna raó especial i això facilita l'avanç del finançament del següent objectiu a construir. No hi veig cap cronograma de construcció al que estem acostumats els occidentals. Es fa segons les possibilitats i sense gaire angoixa. Penso que aquesta manera de fer és important. No és el temple dels capellans o de l'Església com una institució que ofereix serveis i construccions. L'edifici és quelcom de personal, fruit del propi esforç, una realitat que els pertany. És el que també podríem dir-ne sentit de pertinença. Aquest temple és fruit d'un esforç col·lectiu i

aquesta comunitat se sent implicada en el projecte que és ben seu. Els plans, les estratègies i la velocitat d'execució són fruit de la seva voluntat i de les seves possibilitats. Una comissió parroquial explicarà la situació i els avenços. El que ja ha estat realitzat dona un sa orgull i la construcció podríem dir que és conseqüència de la fe eclesial i no de la voluntat d'uns que ho fan pels altres. No és l'Església-Institució que els dona paternalment un temple sinó que és l'Església-Comunitat madura, qui construeix el seu espai de pregària i celebració de la fe. Mirant la comunitat cristiana de Mimboman, penso que efectivament les esglésies-edifici són signe de l'Església-Comunitat que es retroba per viure i celebrar junts per alimentar la vida cristiana quotidiana. Aquesta comunitat em recorda que l'Església la fem tots junts. Un catequista africà explicava que l'Església és com una corda feta de tants filets delicats però que, units entre ells, esdevé una gran força difícil de trencar.

Josep M. Sabé
Missioner salesià al Camerun

En línia amb el papa Francesc

Mons. Ricardo Blázquez ha estat elegit president de la Conferència Episcopal. L'arquebisbe de Valladolid, durant el seu discurs com a nou president dels bisbes d'Espanya, va destacar la seva consonància amb la línia que segueix el papa Francesc des de l'inici del seu pontificat: evangelització i atenció als més pobres. Però Blázquez no és només un bisbe en sintonia amb el papa argentí, sinó que també comptava amb la confiança de Benet XVI, el qual el maig del 2010 el va convocar per formar part d'una comissió de bisbes per investigar la Legió de Crist. Una comissió en la qual es va iniciar el procés de renovació d'aquesta congregació religiosa.

JUAN GARCÍA
Càceres

Ensenyament en valors

No és difícil descobrir tota mena de dificultats en relació amb l'educació dels fills, que fa que molts pares i mares de família se sentin desanimats per les minses ofertes educatives-recreatives, fora de l'horari escolar, que voldrien per als seus fills. A la nostra ciutat i en moltes altres hi ha recursos que alguns pares de família, parròquies o associacions s'han plantejat per contrarestar l'absència de valors entre els més petits i els no tan petits. Són associacions en les quals les nenes i els nens, des del vuit anys aproximadament, poden començar a descobrir la importància de la convivència, el respecte, l'amistat, la generositat, la responsabilitat i

La pau a Ucraïna

El Sant Pare ha fet una crida nova i urgent per la pau a Ucraïna i ha demanat a l'orbe catòlic que elevi les seves pregàries perquè se sostingui tota iniciativa a favor del diàleg i la concòrdia. «Us demano que continueu pregant per Ucraïna, que viu una situació delicada. Mentre anhego que totes les parts del país posin cura per superar les incomprensions i per construir junts el futur de la nació i aconseguir una solució pacífica, dirigeixo una crida urgent a la comunitat internacional perquè sostingui qualsevol iniciativa a favor del diàleg i de la concòrdia», va manifestar el papa Francesc recentment.

LLUÍS ESQUENA ROMAGUERA
Torroella de Montgrí

l'eficàcia en l'estudi... que ajuden a formar la seva personalitat, tot això alternat amb jocs, esports o competicions.

PEPITA TABOADA JAÉN
Màlaga

La guerra com a negoci

La guerra, que provoca la ruïna i el desastre en la població aliena als maneigs de la superioritat, enriqueix alguns, molt pocs. A través de les notícies, ens assabentem del volum d'armament necessari per a aquests desencontres. Totes aquestes armes i equipaments han de sortir d'algun lloc. Algú les fabrica i les ven. No he vist mai publicada una notícia sobre un traficant d'armes a escala mundial. Segurament, ells només juguen a golf, però no tenen les mans nètes.

Els dirigents dels pobles tenen el deure de solucionar els problemes amb la paraula, no amb armament. La guerra només és justificada en defensa pròpia,

però ara mateix a Crimea es pot crear una situació artificial per donar curs als impulsos guerrers dels polítics, que no participen personalment en cap topada. Els líders moderns no es mullen. Recordo la meua professora de rus, Lidia Evstuchenko, germana del premi Nobel de poesia, tots dos ucraïnesos. Imagino el seu disgust i el dels seus compatriotes residents a Barcelona.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

Rectificació

Vull rectificar una informació apareguda a *Catalunya Cristiana* el 2 de març passat. En el text escrit per Pere Ortega, titulat *El procés de pau a Euskadi*, s'assenyalava al primer paràgraf: «Més de mil assassinats en actes de terror practicats per ETA.» Cal dir que són més de vuit-cents els assassinats comesos per ETA, no més de mil.

MARÍA DEL PUY
Barcelona

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Fer penitència

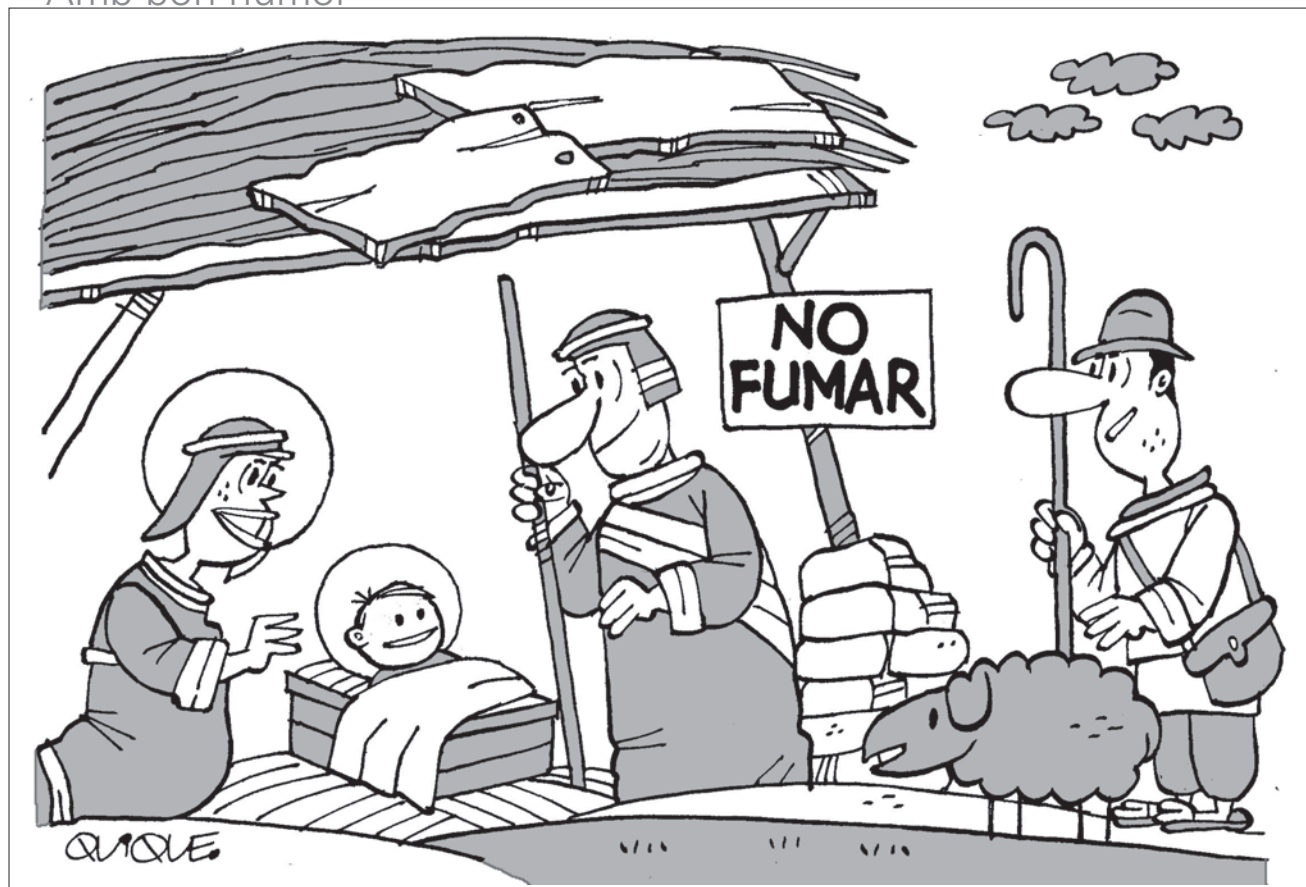
Abans, en temps de Quaresma, se'ns predicava que s'ha de fer penitència. És una expressió que avui gairebé no sentim. Per exemple, en la meua comunitat, se'ns ha recordat que ens hem de convertir, però de penitència res de res. Ho vaig comentar amb una veïna amb qui anem a missa i em va dir que això de la penitència ja està passat de moda i que l'important és ajudar els pobres. Potser seria bo un comentari a la seva columna si li sembla bé.

Em sembla bé i oportú. Potser abans, com diu vostè, s'insistia molt en la penitència i a vegades se'n tenia un concepte un pèl peculiar. Recordo una persona de la meua comarca que un cop a l'any, per Quaresma, feia una penitència molt dolorosa: pujava descalça a una ermita anomenada el Sant del bosc. No cal dir que els peus li quedaven tan esgarrinxats que després es passava quasi una setmana sense poder-se bellugar i amb greus inconvenients per als seus familiars que havien de tenir-ne cura. A més, aquesta persona rarament se la veia per la celebració de la missa els diumenges i festes. Em recorda una dita de sant Josep-maria Escrivà, que recomanava: «Fes penitències que no siguin una penitència per als altres.» Entre aquelles exageracions i la laxitud actual hauríem de trobar l'equilibri. Certament no hi ha conversió sense penitència i mortificació, sense abnegació i seguiment del nostre Mestre i Senyor portant la creu. Fer el bé, la voluntat de Déu i donar el millor de nosaltres mateixos no es fa sense renúncies ni sacrificis. Arribem a la resurrecció per la passió i la creu.

Li recomano i recomano als lectors, per tenir un criteri assenyat sobre aquest tema, llegir i meditar un preciós text del Magisteri de l'Església, avui desconegut per part de molts. És una brevíssima encíclica que va escriure el beat Joan XXIII l'any 1962 convidant precisament a fer penitència pels bons fruits del Concili Vaticà II. Es titulava significativament *Fer penitència*. Em permeto oferir uns paràgrafs d'aquest text: «És necessària en primer lloc la penitència interior, és a dir, el penediment i la purificació dels propis pecats. També els fidels han de ser convidats a la penitència exterior, sigui per subjectar el cos a l'imperi de la recta raó i de la fe, ja sigui per expiar les pròpies culpes i les dels altres (...). La primera penitència exterior consisteix a acceptar amb resignació i confiança tots els dolors i sofriments, tot allò que comporta fatiga i molèstia en el compliment exacte de les obligacions del propi estat, en el nostre treball de cada dia i en l'exercici de les virtuts cristianes.» I el bon papa Joan ens deia altres coses molt útils i interessants que us convido a llegir.

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
A Ràdio Estel, de dilluns a divendres,
a les 23.00, podeu escoltar la versió
radiofònica d'El Consultori

Amb bon humor

23 març 2014

CatalunyaCristiana

Augmenten les desigualtats socials: més rics els uns i més pobres els altres

Anton Monner

Historiador i cronista de Gandesa

En aquest món hi ha quelcom que no funciona. Darrerament s'ha informat que han augmentat els milionaris i, a la vegada, creixen i creixen cada dia més els pobres. Desnonats, aturats, desemparats..., famílies que han d'acudir a Càritas i als menjadors populars per atendre les més peremptòries necessitats. Ara se'ns dona a conèixer que les 85 persones més riques del planeta acumulen més béns que la meitat de la població mundial. I quelcom semblant esdevé a Espanya que, després de Letònia, és el país més desigual d'Europa, on 20 dels seus milionaris disposen més que el 20% del total de la població. El papa Francesc ens manifesta que això ha de canviar i no pot prosseguir com fins ara.

Al l'Estat espanyol, els assalariats, els jubilats i la classe mitjana perden poder adquisitiu: pugen els impostos i el nivell de vida, i baixen els sous i les pensions. Quan les coses no van bé, tots els estaments socials (sens dubte, tots) haurien de baixar les seves rendes. Quan es practica una política equitativa, tots a la vegada hauríem de perdre part del nostre poder adquisitiu. Per què, doncs, uns pocs són cada cop més rics i uns altres molt més pobres?

S'han viscut uns anys de desmesurada eufòria econòmica on els diners aflüen mitjançant el crèdit, on els bancs concedien préstecs a dojo amb capitals ficticis. Van fer una cursa a veure qui deixava més diners als seus clients. Comprar capitals resultava fàcil a preus barats i així es feia bullir l'olla de la coneguda «bombolla immobiliària». Es construïen pisos, autovies, aeroports, línies de trens d'alta velocitat: tot funcionava al mil per hora! La corrupció era «el pa nostre de cada

dia». Polítics que pagaven per uns estudis irreals a famílies reials només per aparèixer fotografiats al seu costat, administradors públics que cobraven sobresous sense declararlos a hisenda, trampes comptables per finançar els partits, enriquiment d'uns senyors (ara més milionaris que abans) construint autopistes amb diners prestats que han produït la desfeta de les caixes corresponents... En definitiva, un desori!

Polítiques d'austeritat

Ha arribat l'hora de tocar de peus a terra. S'han aplicat unes polítiques de necessària austeritat retallant a dojo i indiscriminadament: sanitat, serveis socials, educació, cultura, els sous dels assalariats, jubilats i funcionaris. Però els molt rics cada dia ho són més, mentre que els pobres

«El Sant Pare és un estel que ha de sensibilitzar el món per canviar aquestes polítiques amorals»

augmenten en nombre desproporcionat. La política aplicada, doncs, mai pot no ser la correcta quan les desigualtats s'incrementen. Per què a alguns bancs se'ls ha finançat

amb centenars de milions mentre acomiaden part de les seves plantilles d'empleats, no donen crèdits a les petites empreses, desnonen els indefensos i enganyats compradors de pisos, ofeguen mitjanes empreses per manca de pòlisses de descompte i de préstecs i els jutges que gosaren empresonar els seus mals gestors ara se'ls inhabilita per vida? No hi ha un pam de net!

Les entitats financeres (unes més que d'altres) prossegueixen la seva marxa i els seus més alts directius continuen cobrant sous amorals (o millor dit, immorals) i, a la vegada, el poble, cada cop està més empobrit. Mentre, veus autoritzades manifesten que ja sortim de la crisi. Jo em creuré aquestes afirmacions quan els afamats no hagin d'anar a cercar aliments, els passavolants puguin dormir dignament, els pobres no siguin desnonats, l'atur baixi a xifres normals i, d'altra banda, els furtadors tornin els diners que han robat i els milionaris paguin els impostos proporcionals a la seva riquesa. Així,

segur, el consum s'incrementarà, la gent viurà millor i els diners, que hi són, es repartiran equitativament. Però a alguns, per no perdre el seu estatus, no els interessa aplicar la igualtat per poder-se mantenir en llurs poltrones, i els va bé que els rics cada dia ho siguin més i, en canvi, els pobres que se'n vagin a Càritas i allí ànimes caritatives ja els en donaran, de menjar o de llit!

Queda clar que el que passa al nostre país és, si fa no fa, el mateix que arreu del món. Les polítiques liberals han de canviar. Els pobres, els emigrants, els aturats, els desvalguts tenen dret a poder menjar i disposar d'un habitatge. El Sant Pare, amb la força de la seva humilitat i la veritat de les seves paraules enteses per tothom, és, i ha de ser, un estel que ha de sensibilitzar el món per canviar aquestes polítiques amorals.

El Pare Pelegrí, un ritu d'iniciació

Norbert Botella

Professor d'institut

El 16 de febrer passat, *Catalunya Cristiana* publicava un article, escrit per Francesc A. Picas, sobre alguns aspectes històrics i festius relacionats amb el vot del Pare Pelegrí de Tossa de Mar. Aquestes línies es volen fer ressò d'un altre aspecte del fenomen del Pelegrí, com és el de la iniciació.

Efectivament, el Pare Pelegrí té, com la majoria dels pelegrinatges religiosos, una claríssima estructura de prova iniciàtica. I ho diem en tres sentits. Primer, perquè aquesta caminada suposa l'estricta execució d'un ritu; segon, perquè suposa la superació d'una dura prova, i, tercer,

perquè ofereix la possibilitat que l'individu que hagi superat la prova aconsegueixi una profunda transformació espiritual.

Aquesta transformació de què parlem permet situar la persona significativament en relació amb ella mateixa, amb els altres i amb Déu. En termes filosòfics diríem que la iniciació és una mutació ontològica del règim existencial. I arribats aquí, la pregunta es fa gairebé obligada: quantes persones, arran del pelegrinatge tossenc, han pogut experimentar aquesta modificació significativa?

Segurament, entre les mil i escaig persones que hi han participat aquest any, hi haurà algú que podrà donar més o menys fe d'això que diem, especialment entre aquells *feliços pocs* que

han fet la ruta descalços, perquè el mer fet de descalçar-se ja suposa una implicació profunda en el camí. Ara bé, també és segur que amb dos dies de camí no n'hi ha prou per desencadenar un canvi personal d'aquest abast.

I quants dies li calen, al pelegrí, per tal que pugui renéixer completament nou? Es fa difícil de dir, però si prenem d'exemple els monjos pelegrins de la muntanya de Hiei, al nord-est del Japó, que fa més de 1.200 anys que peregrinen, hauríem d'afirmar que, com a màxim, en calen mil, de dies.

Sigui com sigui, el que queda provat tant amb els monjos de Hiei com amb els pelegrins de Tossa és que la combinació de camí i rés és un dels mètodes més radicalment revolucionaris per forçar una transformació personal.

Paraula i vida

La consciència moral

Som en el temps de Quaresma, que és una bona oportunitat per reflexionar sobre alguns temes morals, com ara el de la consciència moral. La dignitat de la persona té una relació molt directa amb el que anomenem *consciència*, perquè aquesta exigeix que l'ésser humà actuï segons la seva lliure elecció. La persona humana ha d'actuar moguda i induïda per una lliure determinació i no pas sota la pressió d'un impuls cec interior o d'una acció externa. La consciència arrelada íntimament en el nostre ésser ens dicta què és bo i què és dolent, ens anima a fer el bé i a evitar el mal i jutja la rectitud o malícia de les nostres accions o omissions. El Concili Vaticà II va afirmar que la consciència és «el nucli secretíssim i el sagrari de l'home».

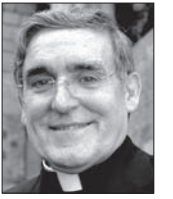
Perquè és la veü de Déu en l'home, la consciència és una instància inviolable. Però cal que hi hagi una consciència recta. Pertany a la dignitat de la persona humana el dret «a obrar segons la recta norma de la seva consciència». Cal, per tant, no caure en el parany de «les falses consciències morals».

La consciència, per si mateixa, no és un oracle infal·lible. Té necessitat de créixer, de ser formada i exercitada, en un procés que avança gradualment en la recerca de la veritat i en la progressiva integració i interiorització dels valors i les normes morals. L'Església insisteix en la

importància que té per als homes d'avui ser fidel a una «consciència ben formada». La consciència moral interpreta i imposa la norma a l'acció humana. És un ull interior que contempla, una llum que permet veure-hi; la consciència accepta i aplica la llei objectiva de la moralitat. Dit amb altres paraules: «La consciència pot manar en la mesura que ella mateixa obeeix», segons una frase de Pau VI. La fermesa de l'Església a defensar les normes morals universals i immutables està al servei de la vertadera llibertat de l'home. Aquest recupera la seva grandesa quan nota en si mateix i en tota la realitat creada una racionalitat que no és creació o invenció seva, sinó la imatge de la saviesa que Déu ha posat en crear totes les coses.

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Condicions per evangelitzar

Poc després de complir el primer any del papa Francesc a la seu de Pere, proposo una lectura atenta de la seva exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*, de 24 de novembre de 2013. L'estic rellegint pausadament i meditant les seves profundes reflexions, expressades amb un llenguatge molt directe i original. Es nota que és un text sortit de la seva mà i que té al darrere la seva gran experiència pastoral. Encara que un altre dia pugui tornar sobre el document, avui desitjo fixar-me en les condicions que el Papa posa per poder evangelitzar amb fruit, que m'atreveixo a resumir en dues. La primera és la conversió personal. Hem de ser molt conscients que és Déu qui mou les ànimes i nosaltres som instruments que serem útils en la mesura que estiguem units a ell. Diu, en aquest sentit: «Sense vida nova i autèntic esperit evan-

gèlic, sense fidelitat de l'Església a la pròpia vocació, qualsevol estructura nova es corromp en poc temps.»

La tasca missionera, que incumbeix a tothom, no és una qüestió d'estructures. Per moltes reunions que fem i moltes comissions que siguem capaços de crear, si les persones a qui ens dirigim no adverteixen l'alegria de la fe i el servei a la caritat, no serviran de res.

Sent això així, l'Església ha de viure enmig de les famílies i de la vida dels pobles perquè no es converteixi «en una estructura prolixa separada de la gent o en un grup de selectes que es miren a ells mateixos». El papa Francesc demana a tots aquesta reflexió, començant pels fidels i les parròquies, sense distanciar-se tampoc ell mateix:

«Atès que estic cridat a viure el que demano als altres, també he de pensar en una conversió del papat.»

La segona condició per evangelitzar l'expressa, fent-se ressò de Joan XXIII, dient: «Una cosa és la substància [de la doctrina cristiana] i una altra la manera de formular la seva expressió.»

Aquí incideix en diverses coses: a prioritzar els missatges que fan referència al nucli de l'Evangelí, i a no posar en peu d'igualtat amb ells alguns costums i «preceptes de l'Església que poden haver estat molt eficaços en altres èpoques, però que ja no tenen la mateixa força educativa com a vies de vida».

El Papa vol que l'evangelització suposi un anunci joíós de Jesucrist, que no sigui percebut com «un catàleg de pecats i errors». Si important és el missatge, no ho és menys la forma d'expressar-lo.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet
www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

ANA MONSERRAT, MISSIONERA TERESIANA

«A Haití ens necessiten»

Carme Munté

La teresiana saragossana Ana Monserrat Blasco ha estat professora al Col·legi de la Companyia de Santa Teresa de Jesús a Tortosa i responsable del Departament de Religió dels col·legis públics de Torrent (València) i Castelló. També ha estat coordinadora de catequesi i professora de l'Escola de Catequistes. Tot això fins a l'any 1994, quan un fet tràgic va capgirar la seva vida i la va reconduir per noves sendes.

«Un germà meu va patir un accident de muntanya al Mont Perdut. Durant tres mesos i mig van estar buscant el cos. Al mateix temps que vivia aquest drama familiar, vaig llegir una notícia que em va impactar: la mort d'uns nens que jugaven a la plaça del mercat de Sarajevo. Va ser aleshores que Déu em va fer reaccionar. Em vaig oferir a col·laborar en un camp de refugiats a Mostar.» Va estar-hi durant un any i va ser testimoni en primera persona del conflicte de la guerra dels Balcans i de les conseqüències dramàtiques per a les dones i els nens.

«A la zona de Mostar vaig viure les conseqüències d'una guerra injusta i cruel. Només em vaig trobar dones i nenes violades. El camp de refugiats on vivien en condicions indignes em va recordar tantes escenes que havia vist dels camps de refugiats nazis. Fins i tot vaig arribar a preguntar-me si Déu s'havia oblidat del seu poble. Però aleshores vaig recordar el que Déu li va dir a Moisès: "Vés, jo t'envio."»

I en aquell moment la vida de la teresiana Ana Monserrat Blasco encara va fer un gir més radical perquè «quan vius i palpes la misèria humana tan de prop, és inevitable llençar-te a un altre tipus de vida». Una vida més agosarada i una altra manera d'estar i compartir amb la gent.

Després de mesos de recerca, el cos del seu germà va ser localitzat. Malgrat el patiment i la incertesa que aquest drama personal li va ocasionar, la teresiana Ana Monserrat Blasco el va viure com l'empenta definitiva a una vida dedicada a les persones més pobres i abandonades del món. Des de sempre havia estat vinculada a la tasca de Mans Unides, però a partir d'aleshores s'hi va unir de forma més radical.

Pobresa i analfabetisme

La seva nova destinació va ser el Brasil. Del 2001 al 2005 va treballar amb la infància desfavorida al Centre per a la Defensa de la Vida i els Drets Humans d'Açailandia, en un projecte de Mans Unides.

«Em van oferir aquest treball

com a voluntària i crec que és el que més em va omplir. És aquí on vaig palpar directament el gran treball que fa Mans Unides, que va a l'arrel dels problemes i demostra així que hi ha drets universals que s'han d'acomplir, però no trencant vidres ni cremant contenidors, sinó pacíficament.»

En aquesta petita vila del nord-est del Brasil, Ana Monserrat va ser testimoni de com la pobresa i l'analfabetisme fan estralls entre la població. «Moltíssimes famílies vivien amuntegades i pràcticament segrestades pels grans terratinents i per companyies multinacionals que es dedicaven a l'extracció del carbó vegetal per vendre'l a fora mentre convertien el nord-est del Brasil en un desert.»

Desplaçats per la guerra

La següent destinació va ser l'Àfrica. Ana Monserrat va col·laborar durant quatre anys ajudant nens desplaçats pel conflicte al barri de Sant Josep de la població anglesa de Cubal. «La missionera espanyola Generosa Iturri, juntament amb altres germanes teresianes, va crear aquest barri meravellós on els nens grans feien de pares dels petits, i on els infants aprenien a viure en família.» Juntament amb la tasca d'educació,

també va col·laborar amb l'hospital de Cubal, amb el suport de Mans Unides.

«Cada dia hi ha grans miracles gràcies a aquestes missioneres que un dia van deixar casa seva per dedicar-se plenament als altres. Què és el que més em va costar? Doncs veure tantes persones mutilades, la majoria a causa de les mines antipersona. Angola és un dels països més minats del món. Ara que han començat a espoliar el petroli i els diamants, és quan s'han decidit a desminar Angola.»

Després del terratrèmol

El 12 de gener del 2010 un terratrèmol de magnitud devastadora va sumir la població de Port-au-Prince en el no-res. Veure les imatges de desolació per televisió va fer que Ana Monserrat es plantejés quina havia de ser la següent destinació: Haití, el país més pobre d'Amèrica Llatina.

«Em vaig oferir per col·laborar amb una ONG, però només treballaven a canvi d'un sou... aleshores vaig posar-me en contacte amb la Confederació de Religiosos i Religioses i em van dir que precisament unes germanes dominiques necessitaven voluntaris. Vam arribar-hi al juny. Semblava que el terratrèmol hagués passat el dia abans. Haití era un caos, tot era ple de cadàvers que calia rescatar de les

cases enrunades... M'admirava veure com les religioses dominiques es dedicaven a amuntegar cadàvers sense manies, i també tants joves voluntaris que van deixar feina i estudis per cobrir les necessitats.»

«El cor el tinc al sud»

Actualment la missió d'Ana Monserrat és a Pamplona, on treballa amb col·lectius marginats, però no amaga les ganes de fer la maleta i tornar al sud. «El cor el tinc al sud», reconeix aquesta religiosa teresiana.

«Si em diguessin de tornar a Haití, agafaria la bossa i me n'hi aniria. És com el cuquet de col·laborar en un projecte que és possible: la reconstrucció d'un grup de persones que, malgrat els anys transcorreguts després del terratrèmol, necessiten més que mai mans senzilles com les nostres. El drama d'Haití és un drama del qual tota la humanitat hauríem de ser conscients. És un país que no té gairebé res. El terratrèmol d'Haití no va començar el 2010, va començar abans. És el país més pobre d'Amèrica Llatina, un país pres pels Estats Units, on la gent té por de parlar. Són països maltractats i pressionats que al final callen. També estava pensant en Angola... poques vegades m'han parlat de la guerra els mateixos anglesos...»

VEN A LA CANONIZACIÓN DE LOS PAPAS JUAN XXIII Y JUAN PABLO II

desde

165€

por persona en camarote

VIAJE ESPECIAL A ROMA

- 4 días / 3 noches: del 25 al 28 de abril (de viernes a lunes)
- Salida desde Barcelona

EL PRECIO INCLUYE:

- Pasaje de ida y vuelta en el barco en camarote interior.
- Noche del sábado a bordo del barco en el puerto de Civitavecchia (Roma)
- Tasas

"No todos los días tenemos oportunidad de celebrar la eucaristía en un barco y ello nos ayudó a entrar simbólicamente en el Mar de galilea."

"La travesía en barco ha sido una transición perfecta para adaptar la mente y el corazón, vaciarlo de todo lo que dejábamos en España para llenarnos más plenamente de itinerario interior".

Inmaculada Molina
Secretaria del Departamento de Pastoral
Juvenil de la Conferencia Episcopal Española (CEE)

i 902 531 333
agencias de viajes

reservas@grimalditour.com

www.grimaldi-lines.com

GRIMALDI LINES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIAL 2)

TEMPS DE QUARESMA

(SALTERI: SETMANA 3)

MARÇ

23. DIUMENGE

Diumenge III de Quaresma, Morat.
Lectures: Èxode 17,3-7 / Salm 94 / Romans 5,1-2.5-8 / Joan 4,5-42
SANTORAL: Josep Oriol, prev.; Toribi de Mogrovejo, b.

24. DILLUNS

Fèria, Morat. Lectures: 2 Reis 5,1-15a / Salm 41 / Lluc 4,24-30
SANTORAL: Agapit, b.; Caterina de Suècia, rel.; Simó, mr.

25. DIMARTS

L'Anunciació del Senyor (S), Blanc.
Lectures: Isaïes 7,10-14;8,10 / Salm 39 / Hebreus 10,4-10 / Lluc 1,26-38
SANTORAL: Dula, mr.; Humbert, ab.; Ireneu, b.

26. DIMECRES

Fèria, Morat. Lectures: Deuteronomi 4,1.5-9 / Salm 147 / Mateu 5,17-19
SANTORAL: Brauli, b.; Màxima, mr.

27. DIJOUS

Fèria, Morat. Lectures: Jeremies 7,23-28 / Salm 94 / Lluc 11,14-23
SANTORAL: Alexandre, mr.; Lídia, mr.; Rupert, b.

28. DIVENDRES

Fèria, Morat. Lectures: Osees 14,2-10 / Salm 80 / Marc 12,28b-34
SANTORAL: Doroteu, ab.; Guntram, rei; Sixt III, p.

29. DISSABTE

Fèria, Morat. Lectures: Osees 6,1-6 / Salm 50 / Lluc 18,9-14
SANTORAL: Beatriu de Silva, rel.; Ciril, diaca i mr.; Eustaci, ab.

Lectures bíbliques

Diumenge III de Quaresma

Lectura primera

Ex 17,3-7

i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.» R.

Dóna'ns aigua per a beure

Lectura del llibre de l'Èxode:

En aquells dies, el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisès: «Per què ens has fet pujar d'Egipte! Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?» Moisès s'exclamà al Senyor: «Què puc fer per aquest poble? Una mica més i m'apedregaran.» El Senyor li respongué: «Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb. Tu donas un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure.» Moisès ho va fer així davant els ancians d'Israel.

I donà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribà, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «El Senyor, és amb nosaltres o no hi és?»

Salm responsorial

94

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, aclamem la roca que ens salva; presentem-nos davant seu a lloar-lo, aclamem-lo amb els nostres cants.

R. Tant de bo que avui sentíssim la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, agenollem-nos davant el Senyor, que ens ha creat; ell és el nostre Déu, i nosaltres som el poble que ell pastura, el ramat que ell mateix guia. **R.**

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu:

«No enduriu els vostres cors com a Meribà, com el dia de Massà en el desert, quan van posar-me a prova els vostres pares,

Lectura segona

Rm 5,1-2.5-8

Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. I l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

Adoneu-vos bé d'això: Quan nosaltres érem encara incapaços de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.

Vers abans de l'evangeli

Jn 4,42 i 15

Senyor, sé que vós sou de debò el Salvador del món, doneu-me l'aigua de vida perquè no tingui mai més set.

Evangeli

Jn 4,5-42

Una font brollarà sempre per donar vida eterna

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps

Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

Ja no creiem pel teu testimoni, car l'hem sentit personalment

Des de sempre, l'obertura de la missió a Samaria formava part del disseny diví: «Calia que ell travessés per Samaria.» Tot el relat (Jn 4,4-42) gira entorn d'un personatge que representa l'entera nació de Samaria: «Arriba una dona de Samaria a pouar aigua.» Jesús, fatigat de la caminada i assegut vora el pou de Jacob, li demana: «Dóna'm de beure», fent cas omís de la proverbial enemistat entre jueus i samaritans (4,9b, glossa posterior). El pou de Jacob és un «pou profund» i per «pouar l'aigua» cal un «poal» i una «gerra»: tipifica la religiositat dels samaritans. La samaritana s'estranya que s'interessi per la seva religió: «Tu, essent jueu, ¿com és que em demanes de beure a mi, una dona samaritana?» Per establir contacte amb la religió samaritana, Jesús vol provar la seva «aigua», tot i saber que «qui beu d'aquesta aigua tindrà set novament», i li ofereix a canvi una «aigua viva»: qui en beu «no tindrà set mai més», car «es convertirà en ell en un brollador d'aigua que salta cap a la vida eterna». La samaritana ha après la lliçó: «Senyor, donà'm aigua d'aquesta, així no tindrà set ni vindré aquí a pouar.» Els pous profunds es converteixen en temples. Però «Déu és Esperit» i, per tant, no se'l pot encabir en cap temple humà, sia el de Garizim, el de Jerusalem o el de...: «Però arriba l'hora, i ja és ara, que els veritables adoradors adoraran el Pare de veres en Esperit.» Jesús es revela plenament a la samaritana, que també esperava el Messies, l'Ungit: «Jo sóc (= Jahvè!), el qui t'està parlant.» Fruit d'aquesta experiència trasbalsadora, «la dona deixà la seva pròpia gerra i se n'anà a la ciutat... Molts dels samaritans arribaren a creure en Jesús per la paraula de la dona.» «Quan vingueren a ell... molts més cregueren per la seva paraula» i digueren, en conseqüència, a la dona: «Ja no creiem pel teu testimoni, car l'hem sentit personalment i sabem que aquest és veritablement el salvador del món, el Messies.»

Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: «Dóna'm aigua.» Li diu la samaritana: «Com? Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que sóc una dona samaritana?» Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada.» Ella li diu: «Senyor, aquest pou és fondo i no teniu res per treure aigua. D'on la traieu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar aquest pou i en bevia tant ell, com els seus fills, com el seu bestiar. Sou més gran vós que no pas ell?» Jesús li respongué: «Els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna.» Li diu la dona: «Senyor, doneu-me aigua d'aquesta: que no tingui mai més set ni hagi de tornar mai més aquí a treure aigua del pou.» [...]

«Senyor, veig que sou un profeta. Els nostres pares adoraren Déu en aquesta muntanya, però vosaltres, els jueus, dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem.» Jesús li respongué: «Creu-me, dona; s'acosta l'hora que el lloc on adoreu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres no sabeu qui adoreu; nosaltres sí que ho sabem, perquè la salvació ve dels jueus. Però s'acosta l'hora, més ben dit, és ara mateix, que els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en esperit i en veritat.» Li diu la dona: «Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Ungit. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot.» Ell li respon: «El Messies sóc jo, que parlo amb tu.» [...]

Molts samaritans d'aquell poble van creure en ell [...] Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Després de sentir-lo parlar a ell mateix, encara molts més van creure, i deien a la dona: «Ara ja no creiem només pel que tu deies; nosaltres mateixos l'hem sentit, i sabem que aquest és de debò el Salvador del món.»

Intrusisme litúrgic

La ignorància és atrevida. Això és el que qualsevol persona una mica sensata deu haver pensat en assabentar-se que he acceptat la proposta de col·laborar en aquesta secció, al costat de veritables experts en qüestions litúrgiques, i en substitució de la columna de què, durant tants anys, s'havia ocupat l'estimat bisbe Pere Tena. No tinc pas cap mèrit per fer-ho, més enllà d'aportar una part de la «quota femenina» (el gènere no és pas mèrit propi!) que agraeixo a *Catalunya Cristiana* que tingui present, i de l'experiència de la participació habitual en la comunitat cristiana. Sóc una laica sense gaire formació teològica ni litúrgica, si més no reglada. Visc a Viladecans, estic casada, sóc membre de l'ACO (Acció Catòlica Obrera). La meua formació acadèmica ha passat per la filologia i pel treball social, i treball al Centre de Pastoral Litúrgica fent tasques d'edició, amb l'esperança d'amarar-me d'una mica del coneixement litúrgic que circula per la casa des que Mn. Tena, entre d'altres savis, la va fundar, el 1958. Val a dir que a mi això de la litúrgia m'ha costat, com els continua costant, sospito, a molts homes i dones de les nostres comunitats. Una dificultat

que prové, sobretot, de la manca de formació litúrgica —problema comú, llevat dels grups que col·laboren amb la litúrgia d'una forma més específica— i també, cal reconèixer-ho, del prejudici, força estès, que la litúrgia, més que l'expressió natural i comunitària de la fe, és una rígida obligació plena de normes incomprensibles. Com si els liturgistes fossin una mena de controladors intermediaris entre Déu i nosaltres, en lloc de ser-ne uns facilitadors.

Un altre dels prejudicis que corren és pensar que la litúrgia és avorrida, perquè conté molts elements rutinaris, i la rutina té mala premsa. O que és poc participativa, perquè la participació dels laics, més enllà de l'actitud atenta i activa que se'ns suposa, no es visualitza gaire i sovint té un caràcter subsidiari respecte dels preveres. O que forma part d'un espai sagrat que exclou els no iniciats. O que no sembla tenir relació amb allò que vivim en el dia a dia, en tota la seva diversitat i dinamisme. O que utilitza signes que semblen contradictoris: com expressar, per exemple, la pobresa evangèlica amb uns ornaments litúrgics a vegades sumptuosos? Amb els anys, alguns d'aquests prejudicis m'han

anat desapareixent. En primer lloc, perquè he anat coneixent diverses formes de pregària de l'Església. Veig que els textos litúrgics i l'expressió corporal, plàstica, musical, ajuden a aprofundir en la fe i que no són d'efectes immediats. Sovint, per assaborir-los, calen temps, formació i rutina, aquella cosa que sempre ens sembla espantosa, però que ens ajuda a funcionar quan estem encallats, en qualsevol àmbit de la vida. M'agrada també compartir pregària i litúrgia amb els cristians del món sencer, siguem o no de la mateixa corda, que probablement avui i ara celebren el mateix que jo. I amb els qui ens han precedit, perquè moltes pregàries tenen orígens mil·lenaris, cosa que comporta un llenguatge literàriament molt bonic, però pel meu gust una mica encarrat i propi d'altres èpoques. Sóc conscient, doncs, que la meua participació en aquesta columna és una mena d'intrusisme. Demano disculpes si això incomoda algú. Però també crec que és una bona cosa posar sobre la taula reptes i interrogants, tal com els vivim molts cristians i cristianes. Amb la confiança que els bons liturgistes ens ajudaran a trobar respostes.

Mercè Solé

Membre de l'ACO i del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona
(msoletey@gmail.com)

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Santa Rafqa Choboq Ar-Rayes

- ✓ Nascuda a Himlaya, el Líban, el 1832
- ✓ Monja maronita que va voler compartir la creu de Crist
- ✓ Va suportar durant 30 anys grans dolors físics
- ✓ Va morir el 1914
- ✓ Canonitzada el 2001 per Joan Pau II

El Líban és l'únic país del Pròxim Orient que sempre ha mantingut una població cristiana significativa, fins i tot majoritària. Encara avui, malgrat els conflictes, la meitat de la població libanesa és cristiana. De les confessions cristianes presents al país dels cedres la més nombrosa és la maronita, és a dir, catòlica de ritu siríac. La nostra santa d'avui és maronita. Santa Rafqa (Rafela) va sentir amb 14 anys la vocació religiosa, però a causa de la negativa paterna no va entrar en una comunitat fins als 21. Ho va fer a la congregació maronita de les Mariamat (filles de Maria), on va desenvolupar la tasca de catequista i mestra a diversos pobles de muntanya propers al convent. Però una crisi interna de la congregació va obligar les religioses a integrar-se en altres ordes. Santa Rafqa, a partir d'un somni, va entrar a l'orde de Sant Antoni de les Maronites el 1871. Anys més tard, mentre pregava, va demanar de poder compartir el patiment de Crist a la Passió, i poc després va començar a tenir problemes greus de salut: es va quedar cega, patia mal de cap fort i el cos se li va anar paralitzant. Santa Rafqa va viure així els darrers 30 anys de la seva vida, vivint aquest dolor amb humilitat i en pregària constant. Poc després de morir es van produir diversos miracles al voltant de la seva tomba i es va començar a estendre la seva fama de santedat.

Tarragona

«Francesc és l'amabilitat personificada»

Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona i president de la CET

Samuel Gutiérrez

Han tornat de Roma «renovats» en el seu ministeri i ben engrescats davant dels reptes urgents que presenta avui l'Església. Els bisbes de Catalunya han viscut la recent visita *ad limina* en un clima molt familiar i fratern. Al voltant del Sant Pare, s'han sentit com els germans petits que reben els consells delicats, però al mateix temps exigents, del germà gran. L'arquebisbe Jaume Pujol, president de la Conferència Episcopal Tarraconense ens explica les seves impressions sobre aquesta forta experiència de comunió eclesial.

Quin balanç fa de la primera visita *ad limina* amb el papa Francesc com a Successor de Pere?

El balanç és francament positiu. A tots els bisbes ens ha produït una impressió extraordinària i ha estat una trobada inoblidable i cordial. M'ha fet la impressió del germà gran atent i amorós amb els germans petits; d'un pare amb els fills. Com ens deia Mons. Blázquez, Francesc «té la gràcia d'abatre les barreres invisibles que es poden aixecar entre nosaltres».

Com és en les distàncies curtes?

Senzillament encantador. És l'amabilitat personificada. El Papa sap que l'amor de Déu s'ha de testificar amb amabilitat. Demuestra la dimensió humana de l'Evangelí. Veritablement, si el Papa «cau» bé a distància, en el tracte proper encara més.

Quines han estat les orientacions del papa Francesc, com a pare i germà gran, als bisbes de Catalunya?

Ens ha encomanat la tasca de fer germinar les llavors que va sembrar Jesús amb l'anunci valent i sincer de l'evangelí, de cuidar-ne atentament el creixement amb l'exemple, l'educació i la proximitat, d'harmonitzar-les en el conjunt de la «vinya del Senyor», de la qual ningú no pot quedar exclòs. També ens va dir que les circumstàncies dels temps actuals exigeixen posar les nostres Esglésies en un veritable estat de missió permanent, per cridar els qui s'han allunyat i enfortir la fe, especialment en els nens. «La fe —ens va dir— no és una simple herència cultural, sinó un regal, un do que neix de l'encontre personal amb Jesús i de l'acceptació lliure i joiosa de la nova vida que ens ofereix. Això requereix anunci incessant i animació constant, per tal que el creient sigui coherent amb la condició de fill de Déu que ha rebut en el baptisme.»

Quins fruits concrets tindrà aquesta visita *ad limina* a les nostres diòcesis?

Utilitzant les mateixes paraules del Sant Pare en relació amb les comandes que ens havia formulat i els camins

«El nou president de la CEE no és un desconegut. Té un tarannà dialogant, conciliador i possibilista. És bàsicament un pastor»

per assolir aquestes fites, penso que no serà difícil trobar aquests camins si seguim les petjades del Senyor, que «no ha vingut a ser servit, sinó a servir»; que va saber respectar amb humilitat els temps de Déu i, amb paciència, el procés de maduració de cada persona, sense por de fer un primer pas per anar al seu encontre. Ell ens ensenya a escoltar tothom de cor a cor, amb tendresa i misericòrdia, i a cercar allò que veritablement uneix i serveix a l'edificació mútua.

Amb l'estil del nou Bisbe de Roma, és més forta avui l'experiència de la col·legialitat episcopal?

La col·legialitat episcopal sempre ha existit. El que passa és que amb l'estil i el tarannà del papa Francesc aquesta s'evidencia més. El fet que es presenti com a Bisbe de Roma fa que es faci més visible allò que totes les diòcesis del món estan en comunió amb el Bisbe de Roma, que les presideix en la caritat.

Com va valorar el Papa el treball que des de fa molts anys es fa a la Conferència Episcopal Tarraconense (CET)?

El Papa va tenir paraules encoratjadores per a tots els bisbes amb seu a Catalunya, lloant la tasca coordinadora de la CET, que l'hi vam explicar amb detall, i la qual ha donat ja nombrosos fruits, com ara el Concili Provincial Tarraconense, els aplecs de l'Esperit, les trobades interdiocesanes de Catequesi o de professors de Religió, les edicions de la Bíblia en català, i un etcètera molt llarg...

El Papa insisteix molt en la formació dels candidats al sacerdoti. Quins aspectes els va subratllar?

El Papa va dir que és necessari que els seminaristes estiguin ben formats humanament, teològicament, espiritualment i culturalment, perquè les exigències del món actual són moltes i va recordar que, a l'hora de seleccionar els candidats, cal primer la qualitat sobre la quantitat. Va indicar també que el prevere ha de ser un pastor per als seus fidels, molt proper i abrandat per l'amor a Crist, l'Església i el proïsme. L'exemple del prevere ha de ser el vehicle per apropar les ànimes a Déu.

És veritat que van parlar també de cercar algun tipus de convivència entre els capellans?

Un dels problemes que poden tenir els preveres és la solitud. Gràcies a Déu, avui la mobilitat permet reunir-se més sovint, però cal cercar vies perquè els preveres puguin compartir amb més regularitat les seves experiències i preocupacions amb els companys en el presbiterat.

Aprofitant que els bisbes espanyols acaben d'escollir nous càrrecs a la CEE, quina valoració fa del nou president?

Mons. Blázquez no és precisament un desconegut. Tothom recorda el seu primer pas per la presidència de la CEE, que es va caracteritzar pel seu tarannà

dialogant, conciliador i possibilista. A més, sap perfectament com funciona la CEE actualment, perquè fins ara n'era el vicepresident. D'altra banda, no l'espanten les dificultats. No oblidem el seu pas per la diòcesi de Bilbao en una època realment complicada, amb fortes tensions de tota mena i amb la constant amenaça terrorista. El nou president és, bàsicament, un pastor, com ho ha demostrat a les diverses diòcesis que ha regit.

Què creu que està cridat a aportar a l'Església i a la societat espanyola?

En la seva primera intervenció com a president ha dit, amb la seva habitual franquesa: «Jo no tinc programa. Volem convertir en tema de reflexió les prioritats evangelitzadores i apostòliques properes als necessitats que proposa el Papa. Entre tots ho dissenyarem.» I m'agradaria remarcar unes paraules que va dir en la seva primera compareixença davant de la premsa: «Tots nosaltres necessitem que diàriament se'ns anunciï l'Evangelí, aprofundir en les arrels de l'esperança, encara que ens sentim aclaparats per la incertesa. Esperança des del missatge cristià, des de l'Església i des de les circumstàncies que ens envolten. Hem estat creats a imatge i semblança de Déu, portem una volença profunda de Déu.» I va afegir: «Ens va molt bé a les persones creure en Déu. L'Església és una casa amb les portes obertes per a aquells que són més necessitats.» Com pot veure, per no tenir programa, té molt clar quin és el paper de l'Església dins la societat actual. Realment són paraules que ens omplen d'esperança i ens encoratgen a perseverar en la missió que ens va confiar Jesucrist.

El papa Francesc ha parlat en algunes ocasions de donar una major importància a les conferències episcopals... Com afectarà això en aquesta nova etapa de la CEE?

Les conferències episcopals no són altra cosa que organismes coordinadors entre les diòcesis i, per tant, no tenen poder decisoriu. Dit això, el Sant Pare ha volgut remarcar, sense oblidar que cada diòcesi és una entitat independent, el paper de la coordinació interdiocesana com a vehicle per compartir experiències i mancomunat esforços. Per tant, aquesta nova etapa no hauria de significar res més que seguir complint les finalitats per a les quals fou creada la CEE.

Tarragona

Digitalització de la documentació parroquial

La parròquia de Vilallonga del Camp culmina el procés

Joan Boronat
Vilallonga del Camp

Més de 120 parròquies de l'arxidiòcesi de Tarragona han subscrit ja el conveni de digitalització del seu fons documental, aollint-se al programa, pioner arreu de l'Estat, que porta a terme l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona (AHAT). Però en el cas concret de Vilallonga del Camp, s'inclou dins les parròquies que han optat no només per la digitalització dels llibres sacramentals sinó per la digitalització integral de tota la seva documentació.

El procés iniciat el 2009 va culminar el 19 de febrer passat amb el segon i darrer lliurament del fons documental de la parròquia de Sant Martí. Excepcionalment, l'acte celebrat a la sala del Centre Cultural, va ser presidit per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol Balcells, que es trobava aquells dies de visita pastoral a Vilallonga. Hi van ser presents l'alcalde la població, Xavier Armengol; el director de l'AHAT, Mn. Manuel Maria Fuentes; el tècnic Joan Maria Quijada i el rector de la parròquia, Mn. Joan Banús, el qual va rebre l'inventari en suport paper.

El fons digitalitzat està integrat per 30 unitats d'instal·lació i 81 unitats de catalogació que representen 42.433 imatges.

Quant a les tipologies documentals, a més dels llibres sacramentals de baptismes, matrimonis i òbits, el fons parroquial abasta manuals notariaus, documents relacionats amb les confraries, les causes pies i la cort del batlle, així com algunes unitats documentals de sentències i processos judicials, de l'administració de l'hospital i de l'ermita del Roser. Quelcom que reflecteix «la història del poble» va subratllar mossèn Manuel Fuentes, i que l'alcalde

L'acte va ser presidit per l'arquebisbe de Tarragona.

Aremengol es congratulà de poder-ne disposar «a través d'aquestes còpies digitalitzades i dipositades al nostre Arxiu municipal, que les gestionarà a partir d'ara».

En el moment del lliurament, l'arquebisbe Jaume Pujol va posar en relleu «el servei que l'Església ha vingut prestant a la societat civil, i que continuarà fent», com ho demostra la preservació i el retorn d'aquest patrimoni documental, important font de recerca per a la història local de Vilallonga.

Micromecenatge a Valls

El 7 de març, a la sala d'actes de l'Institut d'Estudis Vallencs, va tenir lloc l'acte de presentació del projecte de digitalització dels llibres de baptismes, matrimonis i òbits de Valls, organitzat per l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona i amb el suport de l'Institut d'Estudis Vallencs i la parròquia de Sant Joan Baptista de Valls. L'objectiu del projecte, que es realitza a través de la plataforma de micromecenatge Verkami, és digitalitzar 82 llibres sacramentals, des del segle XVII fins a principis del XX, amb un volum aproximat de 60.504 imatges.

Opinió

El camí de la bellesa

La bellesa és esplendor, és llum, que ens atrau i ens fascina. Hi ha la bellesa petita, la que es troba, amagada, rere qualsevol cosa. Una bellesa que només l'ànima de l'artista és capaç de descobrir. És la bellesa dels ocells del cel i dels lliris del camp, de què ens parla l'evangelista Mateu en el capítol sisè. Però hi ha també la bellesa amagada de les persones, l'ànima bella, que cantaven els romàntics, que sovint surt fora dibuixada en un somriure. Hi ha, evidentment, la bellesa de Déu.

Jo voldria fer l'elogi dels artistes. Per a mi, els artistes són una mena de sacerdots del gran temple de la bellesa i alhora els profetes que mostren en veu alta, a través de les seves obres pictòriques, musicals, literàries o fílmiques, la bellesa amagada en les coses. Els artistes són autènticament creadors, perquè són capaços de recrear la bellesa que els

seus ulls i la seva ànima han descobert en la creació i acostar-la als profans obrint camins per fruit de tot el bé de Déu que hi ha arreu. Sant Francesc d'Assís tocava amb el bastó les flors arrecerades a la vorera, i els deia: «Ja ho sé, ja ho sé que em parreu de Déu.» L'artista és capaç de descobrir la bellesa de Déu, i només el qui té l'ànima d'artista és capaç de descobrir-la; l'ànima de l'artista és molt semblant a l'ànima d'un nen que s'extasia fàcilment davant el desconegut. El teòleg parla de Déu, o cal esperar que ho faci; però només el teòleg-artista, el teòleg que té l'ànima d'artista o de nen, és capaç de mostrar la bellesa de Déu. I, encara, deixeu-me dir que Déu, que també és artista, ha fet una obra d'art, la més bella de les obres d'art, en crear Maria, la mare de Jesús, que, per això mateix, és proclamada, ella mateixa, com a camí de la bellesa

que ens duu a Déu.

El camí de la bellesa és una alternativa al camí de la religió o, si ho voleu, la bellesa fa molt més transitable el camí de la religió, molt més que els preceptes dogmàtics o morals i que els ritus religiosos. L'experiència de la bellesa, si és autèntica, ens fa transcendir i ens posa a la vora, a tocar, del misteri, sigui quin sigui el nom que acostumem a donar al misteri. L'artista o la persona amb ulls i ànima d'artista, faci el que faci, i ho faci amb aquest o amb aquest altre material d'aquest món (el so, el color, la paraula), produeix en els qui es deixen seduir pels seus productes una emoció que, tard o d'hora, esdevé una experiència de Déu. I vull dir que aquesta emoció és molt propera a l'emoció que produeix la devastació d'un terratrèmol o les nafres d'un cos malalt!

Josep Gil i Ribas
Prevere

Girona

«La família, espai vocacional i de creixement»

Celebació de la tercera Jornada diocesana de la Família

Víctor Gay

Girona

Fotos: Àngel Almazan

El bisbe de Girona, Francesc Pardo, va participar el primer diumenge de Quaresma en els actes de la III Jornada diocesana de la Família que, com les anteriors, acollí el col·legi Marista de Girona. Enguany la participació fou de 200 diocesans. El lema era «Viure l'alegria de la fe en família».

Després d'unes paraules de salutació i benvinguda del bisbe, s'obrí una taula rodona/testimoni integrada per quatre famílies: la Mariona i en Jaume, que esperen el seu primer fill; l'actor Joan Pera i la seva esposa, Carme, pares de sis fills; la Carmina i en Pau, músics i actors, pares de cinc fills. Tots plegats moderats per la Gemma Bas i en Vicenç Vila, de la productora Global3Dsolutions, pares de sis fills.

Més d'una hora de diàleg, debat i reflexions permeteren un seguit de valoracions sobre la vocació al matrimoni, la responsabilitat que assumeix tota família nombrosa, amb les corresponents problemàtiques i necessitat d'unes implicacions i participacions de tots els seus membres.

A partir d'aquesta taula rodona es donaren pistes per encetar la següent part de la Jornada. Els participants es van distribuir en diferents grups i en format taller debatien els temes tractats a la taula rodona fins a pre-

sentar les següents reflexions: que les famílies siguin capaces d'escampar el gran do de Déu; que siguem capaços tots plegats de compartir la fe amb alegria; que les comunitats s'ajudin entre elles i que s'escoltin; que la pregaria ens ajudi a viure l'essencial i que sapiguem créixer en esperança.

Físicament aquestes conclusions es van enganxar en uns plafons que posteriorment es presentarien durant la celebració de l'Eucaristia.

Salutació del papa Francesc

Passat el migdia i a l'aire lliure gràcies al bon temps dominant, el bisbe Francesc va presidir la celebració de l'Eucaristia. Concelebraren el vicari episcopal de Pastoral, Mn. Esteve Sureda, i el delegat episcopal de Vocacions i de Pastoral amb Joves, Mn. Jordi Callejon.

En l'homilia, de marcat to catequètic, Mons. Pardo se centrà en el valor de la família «com un espai vocacional i de creixement», un creixement no sols físic sinó espiritual i en la fe.

Reflexionà sobre la joiosa experiència de la visita *ad limina* i del diàleg amb el papa Francesc, que li encomanà de fer arribar una especial salutació a tots els participants en la Jornada, que seguí amb el dinar de germanor i un seguit d'activitats especials dedicades als més joves. La Jornada va concloure a les cinc de la tarda.

L'actor Joan Pera i la seva esposa van intervenir a la taula rodona.

El bisbe Francesc va presidir la celebració eucarística.

Nova aproximació a sant Narcís

V.G. / Girona

El número 211 de la col·lecció Sants i Santes, que edita el Centre de Pastoral Litúrgica, està dedicat a la figura de sant Narcís, patró de la ciutat de Girona des del 1387, i de la diòcesi des del 1864, i porta per títol: *Sant Narcís, el sant de les mosques*. Aquest treball divulgatiu, amb tota mena de dades i referències rigorosament històriques, és obra del doctor en Ciències de la Informació Àngel Rodríguez Vilagran, autor d'una bibliografia prou àmplia en temàtica religiosa i actual responsable del Departament d'Audiovisual i Internet de la Delegació episcopal de Mitjans de Comunicació Social de Girona.

La figura del sant sempre ha estat envoltada de llums i ombres especialment pel que fa a l'origen: des de l'atribuït a la mateixa ciutat —«per ser de Girona fill, patró, bisbe i martyr d'ella» com es canta en uns goigs del segle XVII—, fins a altres fonts que el fan alemany, suís, portuguès o fins i tot palestí. Tot això ho recull el llibre de l'Àngel Rodríguez.

Més conegudes, que no vol pas dir rigorosament

Àngel Rodríguez, amb la seva obra.

històriques, són les referències als «miracles de les mosques», que donen títol a la publicació.

Es tracta dels fets a l'entorn del setge i ocupació el segle XIII, per part de les tropes franceses de Felip

l'Ardit, que van haver de fugir víctimes de «l'ofensiva» dels insectes sorgits del sepulcre del bisbe màrtir. Situació que es repetiria en els nous setges francesos dels segles XVII i XVIII.

Menys èxit va tenir l'acció del sant en el decurs de la guerra del Francès, malgrat que seria nomenat «generalíssim de les armes de mar i terra». Els francesos ocuparen el territori de Girona cinc anys.

Les poques relíquies que resten del sant, després del daltabaix de la guerra civil, en què foren retirades del sepulcre de l'actual basílica de Sant Feliu per ser exposades en una sala municipal de la Rambla, es mantenen en una urna de delicada orfebreria a la capella corresponent de la dita basílica.

La devoció popular es manté viva, com assenyalava l'autor del llibre, malgrat que no són gaires els infants que reben aquest nom en el bateig. La missa del 29 d'octubre aplega centenars de fidels, i les autoritats civils no hi manquen. La vigència d'aquesta devoció es resumeix en la tornada dels goigs actuals: «Defenseu-nos nit i dia, / Narcís màrtir del Senyor.»

Peter Yang, sacerdot i savi taoista

Teresa Llechá

Peter Yang va néixer a Pao-Shin, província de Shendong, a la Xina central, un 22 d'octubre del 1921. Als 26 anys va ser ordenat sacerdot i als 28 va arribar a Madrid becat pel govern espanyol.

La seva inquietud per ajudar els altres va fer que el 7 de juny de 1957 es gradués en Medicina a la Universitat de Barcelona. Savi taoista i empresari, el 7 de juny del 1958 va ser pioner en obrir el primer restaurant xinès de Barcelona, «El gran Dragón», situat al carrer Ciutat núm. 5, i pocs anys després al mateix restaurant va començar a ensenyar tai-txi. Aquí començava una de les facetes més importants de la seva vida, juntament amb la seva proposta personal de voler unir el taoisme (com a forma de vida, no com a religió) amb el cristianisme, una part del qual exercia celebrant missa a la catedral des del 1965.

La seva primera publicació, *Equilibrio y armonía para todas las edades*, juntament amb José M. Prat el 1977, i la inauguració del centre de tai-txi Rincón del Silencio (1979) al carrer Floridablanca 133, de Barcelona, afirmen la seva veritable missió.

El 1996 publica *Tai-Chi Zen. Manual de un Fiel al Tao* i el seu tercer i últim llibre editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat: *Chi Kung cristiano*, el 2008.

Totes aquestes facetes envolten aquesta persona que per a mi ha estat tan especial, però el més important de tot això és justament el que no es veu, el que només es podia sentir de les seves paraules i aplicar-ho a la nostra realitat de cada dia.

El 1965 jo era una nena de 4 anys que creuava la porta de casa. Els meus ulls se sorprenien amb un senyor amb uns trets peculiars que no havia vist mai: grassonet, de pell groguenca i ulls ametllats, cabell negre i abundant, molt curt, tan curt que semblava que portés un raspall. Aquest senyor era Peter Yang, tenia 44 anys, vivia al 2n 2a i nosaltres, a l'àtic. Els meus pares i en Peter es coneixien des de l'any 1948 i arran d'aquí va créixer una gran amistat en què sempre compartíem les grans festes familiars com si d'un membre més es tractés.

Van passar els anys i vaig conèixer el Carlos, actualment el meu marit. Sent encara amics vam participar a les nostres primeres convivències de tai-txi.

Les convivències de tai-txi eren molt importants per al Peter; ell sempre deia: «L'amor familiar ni es compra ni es ven, només els que conviuen ho aconsegueixen.» Es van fer convivències arreu d'Espanya, Alemanya, Àustria i Mèxic fins al dia d'avui. En Carlos actualment és

el president de la Fundació Tai-Chi Zen Cristiano Peter Yang, que dona continuïtat al seu llegat.

Nou mesos abans de morir li vaig escriure una carta i em va dir: «Teresa, publiqui-la, perquè m'ha agradat molt.» Potser avui ha arribat el moment:

Estimat Peter:

Aquest any amb els meus pares i vostè ha estat i és un any de creixement personal. Dono gràcies a Déu perquè m'ha posat aquesta missió de cuidar, acompanyar i compartir aquests moments, em fan ser més fort, valorar cada moment i cada ocasió, servir i no ser servit.

Peter, també li dono les gràcies per fer-me veure les coses des del cor i no des del caparró, per fer-me veure que la vida és senzilla, només cal seguir-la.

Recordo que ja fa molts anys jo tornava de l'escola i me'l trobava a l'ascensor, lloc on vaig rebre les seves primeres tertúlies. En arribar a casa, la mare em preguntava «Com és que has tardat tant?», i jo li responia: «Mama, és que m'he trobat el "bien, más bien requetebien", que era la forma simpàtica com li dèiem a casa.

Recordo que un dia a l'ascensor vostè em va explicar això del tai-txi i jo li vaig respondre: «Vostè és molt llest, amb l'excusa del tai-txi vol convertir el personal.» La seva resposta va ser: «No em descobreixi.»

Aquesta etapa de la vida, de viure la maduresa dels meus pares i vostè, a qui he tingut com un membre més de la família, és un haver de donar gràcies, gràcies per poder-la compartir, m'ha fet descobrir una part de la vida per a mi desconeguda. Agraïxo a Déu cada moment, cada instant, no tinc paraules perquè per a mi ha estat un regalet del cel. Gràcies, Peter, per transmetre'm el seu ensenyament i ajudar-me a créixer com a persona.

També li dono les gràcies per ajudar el Carlos. Gràcies per casar-nos fa 21 anys. Avui estem més bé que el primer dia, perquè hem conreat el nostre patrimoni, l'hem enfortit amb la convivència, la comprensió i la fe.

Josep Vives i Trabal

Canonge

Vaig conèixer el pare Yang el 1983. Els dies feiners solia celebrar la missa de dotze a la capella del Sant Crist de Lepant, de la catedral de Barcelona. La celebrava pausadament, donant a cada paraula el sentit i la vida que contenia. També li agradava que els fidels cantessin en alguns moments de la celebració. En acabar, a la sagristia resava unes pregàries d'acció de gràcies. La seva pietat m'impressionava.

Ell estimava la catedral. Se sentia bé amb els canonges, les religioses i altres persones que el coneixien. A vegades s'endua els escolans i els convidava a esmorzar en

algun lloc que els agradés. Li agradava molt conversar, però a vegades no enteníem el que ens deia. Com a bon xinès, estava amatat de la cultura de la seva terra. Sovint s'expressava amb màximes, com, per exemple, aquesta: «*Calma más calma, robustece el alma.*»

Era un gran entusiasta de la família de Natzaret, la Sagrada Família. Admirava sant Josep, quan el contemplava caminant cap a Egipte, amb maria i Jesús a sobre d'un ruc, fugint de la persecució d'Herodes. El veia caminar «xino-xano, campechano».

També recordo que era molt agraït. No es cansava mai de donar gràcies.

Espero que, des de la pau del cel, es recordi de tots els que el vam tractar i estimar.

«Fills estimats! Veieu, escolteu i sentiu que al cor de molta gent no hi ha Déu: no el volen, perquè són lluny de la pregària i no tenen pau. Vosaltres, fills, pregueu, viviu els manaments de Déu. Sigueu pregària, vosaltres que des del principi heu dit "sí" a la meua crida. Testimonieu Déu i la meua presència, i no oblideu que jo sóc amb vosaltres i us estimo. Cada dia us presento a tots el meu Fill Jesús. Gràcies per haver respost a la meua crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de febrer del 2014

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Pau*: «Amics de Medjugorje»
C/ Sant Ignasi, 26 -1r - 08700 IGUALADA; Edició en castellà: C/ Mare de Déu dels Àngels, 32 - 08221 Terrassa (Barcelona)
Comandes llibres: hijosdemedjugorjeespana@gmail.com - Tel. 629 792 849 / 676 059 594
www.mensajerosdelareinadelapaz.org www.virgendemedjugorje.org

«La cultura tecnològica desatén aspectes fonamentals de l'existència»

Ignasi Boada és professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Eduard Brufau

La revolució tecnològica que vivim no té precedents en la història de la humanitat. Les novetats que apareixen són substituïdes per unes altres a un ritme cada cop més accelerat i no hi ha temps per avaluar-ne els efectes. Davant d'aquesta nova realitat en què viu l'home contemporani, el filòsof Ignasi Boada reflexiona a fons sobre la naturalesa de la tecnologia i les conseqüències per a la societat, l'Església i l'home d'avui.

Vivim en una societat tecnològica i accelerada. Com hem arribat en aquest punt?

Per entendre el moment present cal fer una mica de retrospectiva. Podem dir que fins als segles XVIII o XIX totes les civilitzacions havien tingut tècnica; per tècnica entenem la capacitat de fer coses, de dominar un art en concret. La tècnica es justifica per la necessitat de l'home de mantenir la natura a ratlla: així cal una tècnica de teixir per poder fer roba i protegir-nos del fred. La tècnica, doncs, és universal i necessària per sobreviure.

Però a partir del segle XIX, amb la revolució industrial apareix la tecnologia, una tècnica (*tekhné*) amb una raó (*lógos*) que s'afegeix a la tècnica i la transforma del tot. A diferència de la tècnica, la tecnologia ja no és universal —tan sols pròpia de la cultura contemporània— i no és necessària per sobreviure. Per sobreviure no calen ordinadors, televisió o trens que vagin a 300 km/h. Estem, doncs, davant d'una racionalitat nova, una raó moderna que és sobretot matemàtica i metodològica, amb una gran capacitat interpretativa i de transformació de la realitat. Aquesta racionalitat ha aportat avantatges inqüestionables a la humanitat, com ara els avenços mèdics.

Al segle XIX es veia la tecnologia com una eina per assolir uns objectius, no es pensava que el mitjà determinés la finalitat. Fins a la Primera Guerra Mundial gairebé ningú no posava en dubte que la tecnologia era un instrument al nostre servei i que en la mesura que ens donava més poder també ens donava més llibertat: a més tecnologia, més racionalitat, més llibertat, més civilització... Hi havia la convicció generalitzada que la ciència i la tecnologia anaven acompanyades d'un valor moral. En aquesta mentalitat la violència, la superstició i la ignorància quedaven superades i s'associaven a civilitzacions «endarrerides».

Però arriba el segle XX...

Aquesta convicció pateix un trasbals important amb les dues guerres mundials i s'obre una reflexió amb un grau molt més limitat d'eufòria. Llavors es comença a prendre consci-

ència que el desplegament d'aquesta racionalitat en forma de tecnologia no va necessàriament acompanyada de nivells superiors de moralitat i civilització. Amb les guerres mundials apareix la racionalitat associada a la brutalitat. Les nacions que es consideraven més civilitzades, amb tecnologia més potent, van ser justament les nacions que militarment es van mostrar més eficaces i brutals.

Gradualment, doncs, hem anat comprenent que la tecnologia no es pot considerar simplement una eina. Avui la cibernètica i la comunicació no són eines, són un nou sistema de vida. Aporten característiques noves a la nostra vida, com ara l'acceleració. Vivim en un canvi permanent i no concebem, per tant, la possibilitat d'haver arribat al final d'un procés, sinó de trobar-nos en un procés constant. És més, diversos autors destaquen d'aquesta situació que per tal que es produeixi aquest progrés necessitem oblidar les finalitats que perseguim. Per mantenir el ritme de progrés tecnològic en què estem immersos necessitem mobilitzar de tal manera els recursos humans i intel·lectuals

que no disposem de prou energia per reflexionar sobre les finalitats, és a dir, sobre el sentit del que estem fent. Com més sabem com fer que les coses funcionin, menys sabem el per què; com més ràpid som capaços d'anar, menys compremem la necessitat que tenim d'anar tan ràpid.

Hem oblidat la pregunta pel sentit...

En la societat tecnològica obviem allò que podria donar un sentit al que fem, i això és extraordinàriament perillós, perquè vol dir que anem a remolc d'una realitat que s'ha emancipat del pensament. Aquesta racionalitat que acompanya la tècnica és un logos que se centra fonamentalment en el caràcter instrumental, en els mitjans, però és incapaç de donar raó de les finalitats. Heidegger deia que «és quan tot funciona que tenim motius per preocupar-nos». Això planteja problemes gravíssims des del punt de vista antropològic i espiritual; una cultura obsessionada pels mitjans és una cultura que desatén aspectes fonamentals de l'existència humana: l'espiritualitat, la reflexió, la responsabilitat cap als altres, la relació amb

«La tecnologia no és una eina, sinó un nou sistema de vida»

Déu... Aquest llenguatge nou no expressa una raó capaç de comprendre el sentit del que fem. Està al servei de satisfer una necessitat de progrés constant perquè és alimentada per la voluntat de poder. La tecnologia és la forma històrica d'allò que Nietzsche va definir com a voluntat de poder, que és irracional. Estem en mans d'aquesta irracionalitat, que, paradoxalment, té l'aparença d'una racionalitat absoluta. Però és irracional perquè no posa l'atenció en el sentit, i accelera la vida humana i la banalitza fins a convertir les persones en mitjans.

Com es pot redreçar aquesta situació?

Aquest estat de coses no es pot canviar des de la instància política. Crec que ha de ser una transformació cultural i espiritual, que fecundi la raó de tal manera que aquesta deixi d'estar pendent de resoldre estrictament qüestions instrumentals. Cal fecundar-la a través de la passió per la saviesa, la comprensió dels límits del llenguatge, però també per la contemplació i la pregària. Això seria un contrapès a aquesta passió desenfrenada que pivota al voltant de la voluntat de poder.

Aquesta és una de les tasques més importants de l'espiritualitat del segle XXI: prendre consciència de en mans de qui estem. No vull demonitzar la tecnologia, però cal ser conscients que és perillosa si no va acompanyada d'un nivell important de reflexió. Queda clar que la tecnologia tal com la coneixem avui només és possible quan es produeix una retirada de la raó fecundada per l'espiritualitat. En tot cas hauríem de fer un exercici molt més ambiciós per discernir què és realment el que necessitem i què no, i no deixar-nos seduir per les novetats.

La solució és prescindir de la tecnologia?

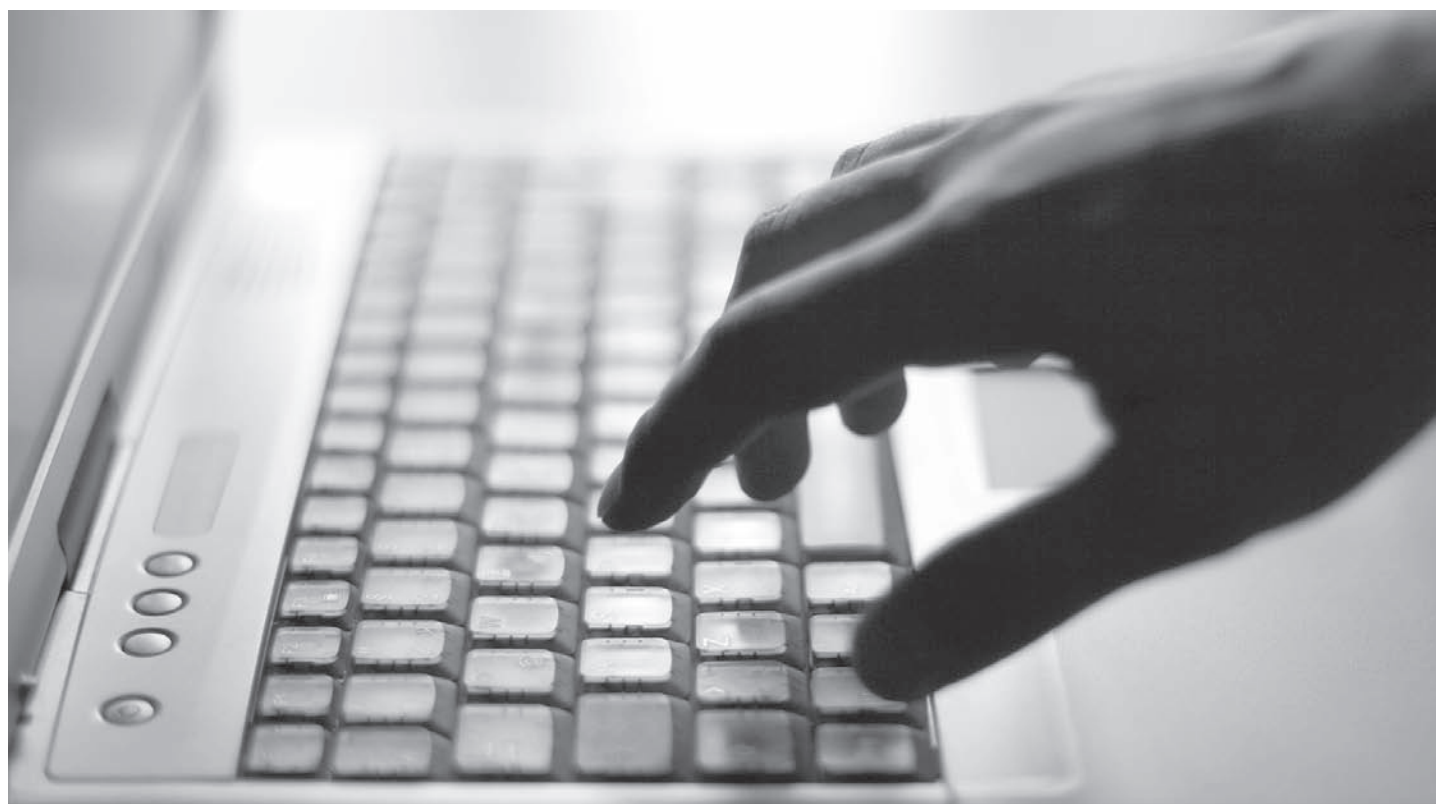
Gandhi deia que quan un passatger s'adona que s'ha equivocat de tren el pitjor que pot fer és saltar del tren. Em sembla que avui ens trobem en aquesta situació, comencem a comprendre que la direcció que hem agafat no és la correcta, però no

podem prendre decisions insensates i precipitades. Hem arribat aquí com a resultat d'un procés històric, i això no ho canviarem en un tres i no res. Les transformacions requereixen un temps. El que no sé és si tenim gaire temps...

Quina actitud ha de tenir l'Església davant d'aquest procés? Són una oportunitat les noves tecnologies a l'hora d'evangelitzar?

És difícil de dir... L'evangelització té un mitjà imprescindible que és el testimoni, la comunicació personal, la comunitat, i tinc dubtes que amb la telecomunicació hi hagi comunicació, perquè estem en mans d'un mitjà que en bona part determina el contingut. La telecomunicació propicia sobretot l'intercanvi d'informació, però la paraula que està captada per la informació no és una paraula evangèlica. Jesús no «informa» de coses als deixebles i la via per la qual hem comprès alguna cosa de l'Evangeli no és la informació: un professor en una classe pot dir mil coses d'una catedral (cronologia, mides, material emprat per construir-la...), però no tenim cap seguretat que hagi comprès què és una catedral.

Crec que el que podem transmetre a través dels mitjans de comunicació és informació i poca cosa més. Ho dic amb tota la prudència del món, però em demano si en l'aprenentat-

«El ritme de progrés tecnològic ens fa oblidar el sentit del que estem fent»

ge universitari a través de sistemes virtuals estem perdent dimensions massa importants de l'acció educativa. Podem passar informació, però el contacte entre mestre i estudiant és insubstituïble. Anàlogament, en l'Església, la paraula de qui té una espiritualitat més madura per guiar els altres és insubstituïble. No és el mateix un diàleg entre dues persones que agafar un micròfon i adreçar-se a

6.000 persones en un camp de futbol o fer una pàgina web. El llenguatge que cal per estar present a la xarxa segurament no transforma la persona. És relativament fàcil reunir milers de persones i creure que ja tenim una presència social, però no ens hem de deixar fascinar per aquests impactes mediàtics. Com menys estiguem seduïts per l'impacte dels espectacles, molt millor.

X Festival BBVA de Música Religiosa de Vic

Del 21 de març al 20 d'abril de 2014

setmana santavic
www.vic.cat/setmanasantavic

21.03.14

La Fura dels Baus
Temptacions (vídeo performance)

Divendres, 21 de març de 2014
A 2/4 de 9 h
Biblioteca de Catalunya (Barcelona)
Preu: 14 €
Padrins de L'Atlàntida: 10 €

23.03.14

Masaaki Suzuki i Bach
Collegium Japan
Passió segons Sant Joan,
de Johann Sebastian Bach

Diumenge, 23 de març de 2014
A les 6 h - Sala 1 Ramon Montanyà
Preu: 48 € - 54 €

☞ A les 5 h xerrada divulgativa entorn del concert, a càrrec de **Joan Vives**, comentarista de **Catalunya Música**

04.04.14

In Nomine. Conjunt de violes de Sergi Casademunt
Els madrigals de Pere Alberch Vila
(vigatà il·lustre)

Divendres, 4 d'abril de 2014
A 2/4 de 9 h - Església de la Pietat
Preu: 14 €

☞ A 2/4 de 8 h xerrada divulgativa entorn del concert

12.04.14

Fanfària i Concert de Rams
Alumnes del Conservatori de Vic

Dissabte, 12 d'abril de 2014
A 2/4 de 8 h - Fanfària als campanars de la Catedral i al de La Pietat
Gratuït

A 2/4 de 9 h - Concert a l'Església de La Pietat
Preu: 8 €

16.04.14

Obsidienne
Le concert celeste

Dimecres, 16 d'abril de 2014
A 2/4 de 9 h - Església de La Pietat
Preu: 16 €

19.04.14

Peces de Museu
Grup de Cambra del Conservatori de Vic

Dissabte, 19 d'abril de 2014
A 2/4 de 6 h i a les 7 h
Museu Episcopal de Vic
Preu: 10 €

20.04.14

Ewa Podleś i Karina Azizova
Cançons i danses de la mort
de Modest Mussorgski

Diumenge, 20 d'abril de 2014
A les 6 h - Sala 2 Joaquim Maideu
Preu: 28 €

☞ A les 5 h xerrada divulgativa entorn del concert a càrrec de **Jordi Domenech**, contratenor

Concert extraordinari de tardor a Olot, amb el Rèquiem de Mozart, a càrrec de l'Orquestra Amics de la Unesco

Abonament
De 93 € a 123 € (no inclou espectacle inaugural)

Informació i venda: Taquilles de L'Atlàntida
93 702 72 57 ext. 3 - 15205
www.latlantidavic.cat

Organitza:

Ajuntament de Vic

BBVA

Fundació Arriaga Caixa Manlleu

Cosmovisió antropològica del cristianisme

Presentada la col·lecció Història del Pensament Cristià, de Mn. Josep Gil i Ribas

Miquel Àngel Codina
Barcelona

«En aquests llibres he volgut explicar l'essència del pensament cristià al llarg de la història.» Són paraules que va pronunciar Mn. Josep Gil i Ribas en la presentació de la col·lecció Història del Pensament Cristià, publicada per Cossetània Edicions, que va tenir lloc el dilluns 24 de febrer a la Sala Pere Casaldàliga de la Llibreria Claret de Barcelona.

Mn. Josep Gil i Ribas, doctor en Teologia, és l'autor dels deu llibres que constitueixen aquesta col·lecció: *La divinització de Jesús de Natzaret, Cristianisme i cristiandat, Un món que comença de nou, La sacralització del poder, Primera emancipació del pensament cristià, Un univers construït per la raó, Segona emancipació del pensament, Que creguin, de grat o per força!, De la mort de Déu a la discreta elegància del Ressuscitat i El desafiament de la laïcitat.*

A l'acte també hi van participar Pere Lluís Font, vicepresident de la Fundació Joan Maragall, i Joan Martí i Castell, catedràtic de Filologia Catalana de la Universitat Rovira i Virgili. Entre els assistents, hi havia Enric Vendrell, director general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya.

Pere Lluís Font, que va qualificar Mn. Josep Gil i Ribas com «un dels teòlegs més prestigiosos del país

Agustí Codinach

Pere Lluís Font, Mn. Josep Gil i Ribas i Joan Martí, a l'acte de presentació.

«Es tracta d'una obra valenta, expositiva però també crítica»

amb una capacitat extraordinària de treball», va dir que la col·lecció presentada era «una obra monumental

que suscita admiració per la seva envergadura i complexitat». «La seva importància i interès —va subratllar Font— se centra principalment en el fet que és l'obra d'un sol autor.» No és només una història del cristianisme o de l'Església, sinó «una anàlisi del pensament cristià a través de les diverses èpoques i dels diversos paradigmes», va comentar Font. I va afegir: «Es tracta d'una obra valenta, expositiva però també crítica.»

Tot seguit, Joan Martí i Castell va

definir el treball intel·lectual de Mn. Josep Gil i Ribas, «home humil i bo», de «magne, insòlit, excepcional». «Parteixo del principi que la realitat cal entendre-la epistemològicament com un tot compacte. La visió personal que aporta Mn. Gil defuig els esquemes més tradicionals i en planteja de nous. El pensament cristià té clarobscur. No seria honrat mostrar-ne tan sols "les llums". I això Mn. Gil ho té present», va explicar el filòleg.

Al llarg dels deu volums que integren la col·lecció Història del Pensament Cristià, l'autor «planteja reiteradament l'harmonia complexa entre raó i fe, un debat ancestral que possiblement mai no tindrà fi». Martí i Castell va manifestar que «hem d'agrair-li la seva cosmovisió antropològica». «Mn. Gil —va afirmar el ponent— avalua les vies per on circula avui el coneixement. El cristianisme no és aliè a la secularització. El cristianisme esdevé vulnerable fins al punt que l'autor parla d'un "ateisme cristià".»

Joan Martí i Castell va posar en relleu que Mn. Gil resalta en aquests llibres «figures tan controvertides com George Orwell, Cesare Pavese, Alberto Moravia, Virginia Woolf o James Joyce». Segons l'autor, «laic i cristià són dos conceptes complementaris, no excloents» i «la gran assignatura pendent de l'Església és la dona». El filòleg va afirmar també que «les reflexions de Mn. Gil palesen una exuberant capacitat d'anàlisi i de coneixements».

L'acte va cloure amb unes breus paraules de l'autor de la col·lecció, Mn. Josep Gil i Ribas. «El cristianisme —va expressar— és un missatge d'amor universal basat en l'amor més gran: el de Déu. Els cristians estem obligats a viure'l i a transmetre'l.» Així mateix, va assenyalar que «el pensament cristià és un pensament viu, en evolució constant».

Campanars

Delfí Dalmau i Argemir

Mare de Déu del Roser de Tortosa

El paisatge de Tortosa es veu alterat per l'alta silueta del campanar d'aquesta parròquia situada al marge del riu, fet que la fa molt visible. L'antiga parròquia va ser derruïda per les accions destructores de la guerra civil i l'actual és el resultat de la restauració feta per *Regiones Devastadas*, entitat estatal que n'aixecà una bona colla a la regió, això sí, força menys afavorides que aquesta i que la de Vilanova de la Barca, igualment molt digna.

L'estil, que podríem considerar eclèctic, té detalls medievals romànics i gòtics en els seus murs exteriors; per l'interior sembla neoclàssica. Consta de tres naus de quatre trams amb voltes de llunetes i d'aresta sobre arcs torals de mig punt. La capçalera la forma un absis poligonal de set costats. Fa prop de 40 metres de llargada i de 20 d'amplada total.

El campanar aixecat cap al 1947 té planta quadrada de 5,25 metres de costat i una alçada desproporcionada de més de 51 metres. Això fa que sigui un dels campa-

finestretes i pel seu portal geminat, que apareixen foscos i trenquen i suavitzen la visió excessivament vertical de tots ells. Un temple ben original que identifica la bonica i estratègica capital del Baix Ebre.

nars més esvelts del país, ja que la seva alçada és gairebé deu vegades l'amplada. Està dividit en diversos cossos. El tercer, el més allargassat, té al capdamunt un rellotge amb esferes a les quatre cares; el quart i últim correspon a la cel·la amb una finestra a cadascuna d'elles. El corona una destacada cornisa i un terrat amb barana calada.

Per l'interior hi puja una escala de cargol de pedra amb 221 graons fins a la cel·la; des d'ella fins al terrat n'hi ha una de gat. Es troba situada a l'ala dreta del temple, fent angle al nord-est del frontis, que està orientat a llevant.

Els murs d'aquest temple tenen paraments de pedra artificial blanquinosa amb els marcs i les cantoneres ressaltades d'un lleuger to crema; tots destaquen per les abundants obertures de finestres i

Lleida commemora el 13è aniversari de la beatificació de Francesc Castelló

El proper 19 d'abril farà cent anys del naixement del beat

Redacció
 Lleida

El dimarts 11 de març, Lleida va començar els actes de commemoració del 13è aniversari de la beatificació del jove màrtir Francesc Castelló Aleu. Organitzats per la Comissió diocesana pro canonització del beat Francesc, els actes van tenir lloc a l'església de Sant Pere de Lleida, que fou en vida la seva parròquia i on hi ha una capella dedicada al beat i una exposició permanent a mena de memorial.

La celebració es va iniciar a dos quarts de set de la tarda amb el rós del Rosari, dirigit per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes. Tot seguit, a les set, es va oficiar l'eucaristia commemorativa, presidida pel P. Joaquín Millán, rector de la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè —els pares Mercedaris de Lleida— i vicepostulador dels Màrtirs Mercedaris. La Coral de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes va solemnitzar la celebració, que va cloure amb el cant dels *Goigs en lloança del beat Francesc Castelló*.

Com a novetat d'enguany s'hi va presentar i beneir un nou reliquiari que conté un tros de roba pertanyent al beat Francesc, i que va ser donada a la veneració dels fidels al final de la celebració.

«El 19 d'abril, Dissabte Sant, tindrà lloc un acte commemoratiu a la fossa comuna del cementiri de Lleida, on reposen les seves despulles»

Centenari del naixement

Cal destacar que el proper 19 d'abril es compliran cent anys del naixement del beat Francesc. En aquest dia, que coincidirà amb Dissabte Sant, tindrà lloc un acte commemoratiu a la fossa comuna del cementiri de Lleida, on reposen les seves despulles. A més, s'ha programat un pelegrinatge per als dies 1, 2 i 3 de maig a Alacant, on va néixer el beat Francesc el 19 d'abril del 1914, per tal de visitar la seva casa natal, la basílica de Santa Maria, on

fou batejat, i la nova parròquia que la ciutat i la diòcesi li han dedicat.

Així mateix, està previst que el diumenge 1 de juny, a les set de la tarda, el Teatre de l'Acadèmia Mariana de Lleida aculli la representació de l'obra teatral *Francesc Castelló, visqué esti-*

mant i morí perdonant, a càrrec del grup teatral TOAR, amb guió original del P. Francesc Gamissans, franciscà. Aquesta obra va ser estrenada en el mateix teatre el 29 de setembre del 2006, dia de la inauguració de la seva restauració.

X Festival BBVA de Música Religiosa de Vic

Redacció / Vic

Aprofitant les dates pròximes a Setmana Santa, del 21 de març al 20 d'abril la ciutat de Vic celebra el X Festival BBVA de Música Religiosa de Vic, organitzat per la Comissió de Cultura de la Pietat i L'Atlàntida (Centre d'Arts Escèniques d'Osona). La iniciativa, que compta amb el suport de diferents institucions i entitats, vol oferir diverses propostes al voltant d'aquesta temàtica del fet religiós: des de concerts, itineraris d'art, conferències i cinema.

Entre els actes previstos destaca *La Passió segons Sant Joan* de Johann Sebastian Bach, que Maasaki Suzuki i el Col·legium Japan ofereixen el 23 de març a L'Atlàntida, així com l'itinerari musical entre les peces del Museu Episcopal de Vic el 19 d'abril. El concert que tancarà el festival serà el recital que la contralt Ewa Podles oferirà, juntament amb Karina Azizova, en aquest mateix centre d'arts escèniques el 20 d'abril.

cerers
des de
1862

CERABELLA

P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
 T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51
 CERERIA ABELLA
 Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.
 T. 93 441 09 07 / Fax 93 441 70 47
 Boters, 5, 08002 Bcn. T./Fax 93 318 08 41
 Comte Borrell, 41, 08015 Bcn. T.93 442 93 28

Actualitats científiques

La descoberta de com un càncer origina la metàstasi

Suposo que molts deuen haver pensat més d'una vegada quin serà el dia que els metges sàpiguen com combatre el càncer (o càncers, perquè segons l'òrgan afectat la dolència cancerosa presenta característiques diverses). Sabem que fa molts anys que es fan investigacions al respecte. Doncs bé, el dia 28 de febrer passat va saltar a la premsa que un científic català havia trobat «el mecanisme que el càncer de mama o de pulmó posa en marxa per fer metàstasi al cervell». Ja sabeu que *metàstasi* vol dir la producció d'unes cèl·lules canceroses per part del tumor cancerós que se'n desprenen i van a altres parts del cos bo i originant-hi uns altres tumors (o sigui càncers) i a la llarga la mort, si s'han estès molt o han arribat a òrgans molt importants. Per això es diu que si hi ha metàstasi ja no s'hi pot fer res. És finalment el decés.

Quina importància té la troballa dita? És només un primer pas però molt esperançador. L'autor d'aquest descobriment és el científic català Joan Massagué, que dirigeix un equip d'investigació del centre mèdic Sloan Kettering de Nova York. Fa 10 anys que hi treballa. Estudiant els càncers que hem dit ha vist que de vegades arriben a produir metàstasi al cervell. Això vol dir, d'entrada, que les cèl·lules canceroses viatgen

a través dels vasos sanguinis i poden arribar fins molt enllà. I han comprovat els investigadors que, normal-

ment, quan hi arriben l'organisme es defensa amb un enzim anomenat plasmina que fa dues coses: evita que

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

aquestes cèl·lules s'adhereixin a la paret dels vasos sanguinis i les ataca, a més, fent que acabin destruint-se. Però el que passa és que les cèl·lules que van arribant acaben sent fortes per combatre contra la plasmina, i n'anul·len l'acció gràcies a una mena d'escut que es fabriquen (i ha rebut el nom de L1CAM), el qual les fa resistents a la plasmina.

I aquí és on ha de continuar la investigació l'equip de Massagué: trobar el fàrmac que sigui capaç de destruir aquest escut.

Confien a trobar-lo, és clar, però segurament, fins que espugui aplicar, passaran anys. I quan s'hagi trobat, primer es faran proves amb ratolins. I no s'aplicarà a les persones fins que no s'hagin fet totes les comprovacions, és clar. Els resultats que es preveuen són prometedors, però cal dir que el mateix Massagué reconeix que el procés no té res de fàcil. S'hi ha d'investigar també com assegurar l'eficàcia i tenir en compte els possibles efectes secundaris.

Sigui el que sigui, podem afirmar que la troballa és un gran avenç en el coneixement del càncer i ens n'hem d'alegrar. Si voleu saber-ne més podeu consultar la prestigiosa revista mèdica *CELL*, que explica amb més detall tot això en el seu número del 28 de febrer passat.

Gent de casa

Maria Matilde Almendros, actriu i locutora de ràdio

Molts lectors de *Catalunya Cristiana* la recordaran amb enyorança. Maria Matilde Almendros i Carasona era, sobretot en els darrers anys, *La Veu de la Sardana*, aquella veu que els sardanistes apreciaven tant des del seu espai radiofònic, però, de fet, ella sola va marcar tota una època a la ràdio.

Nascuda a Manresa el 1922, als 13 anys, mentre treballava en una fàbrica de sabates, va començar a fer teatre. Estudiava a l'Escola d'Arts i Oficis. Es va iniciar a l'emissora Ràdio Club Manresa el 1940 i al teatre Apol·lo de la ciutat es convertiria en primera actriu.

A la dècada dels cinquanta formà companyia, arribà a ser-ne la titular i actuà al teatre Romea. Representà obres de Sagarra o Guimerà, en especial *Terra baixa* amb Màrius Cabré. Del teatre passà a la televisió, tant a TVE com a TV3. Va acompanyar l'actor Joan Capri a la sèrie *Doctor Caparrós*. Tampoc el cinema no escaparà de la seva activitat.

Però és a Radio Nacional de España a Barcelona, on ingressà el 1954, quan agafa vo-

Joan Pallarès-Personat
Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

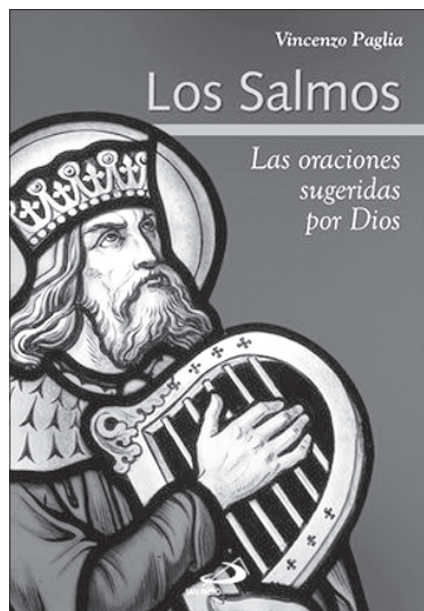

lada com a radiofonista. Joan Viñas la convenç per fer radioteatre i destaca en programes com *Fantasia*, amb Maruja Fernández, i *De España para los españoles*, que entre el 1964 i el 1978 es dedicava a l'emigració, encara que no se n'ocupà durant tot el període. Passà al català amb *Paraula i Pensament* i *La Veu de la Sardana*; quan es creà Ràdio 4, va presentar programes com *Temps obert* o *Lliçons de Català*.

Durant l'època de la transició, Maria Matilde Almendros va concórrer a les primeres eleccions del 1977 com a candidata pel Pacte Democràtic per Catalunya, formació liderada per Jordi Pujol, Ramon Trias Fargas i Josep Verde Aldea, però no va obtenir acta al congrés.

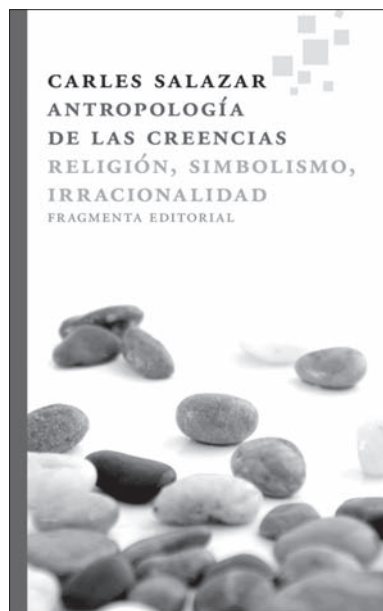
Llorejada amb la Creu de Sant Jordi, l'any 1990 i ja jubilada, no perdia ocasió per fer intervencions radiofòniques i col·laboracions quan li ho demanaven. Per a ella estar rere el micròfon era del tot vocacional. La recordem especialment els darrers anys a Ràdio Salut. Va morir a Barcelona el 15 de desembre del 1995.

VINCENZO PAGLIA
Los Salmos. Las oraciones sugeridas por Dios
 Editorial San Pablo, 2014, 510 pàg.

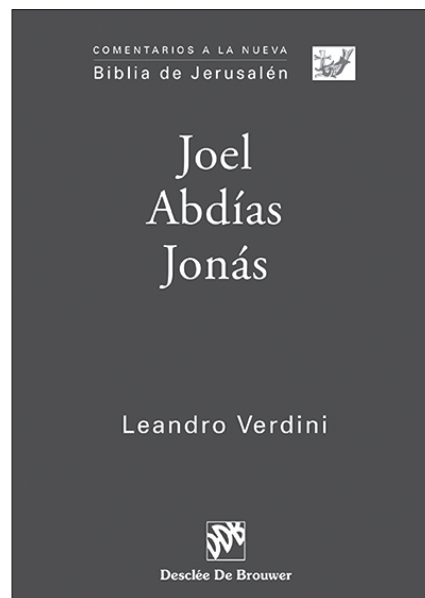
Aquest llibre conté els 150 salms que constitueixen el Salteri, acompanyats d'un comentari espiritual de Mons. Vincenzo Paglia, president del Consell Pontifici per a la Família. Són meditacions que tenen com a objectiu acostar les paraules del salmista al lector perquè descobreixi la bellesa del diàleg amb el Senyor i l'abast, mitjançant aquestes oracions i invocacions poètiques, un encontre íntim amb Déu.

CARLES SALAZAR
Antropología de las creencias. Religión, simbolismo, irracionalidad
 Fragmenta Editorial, 2014, 460 pàg.

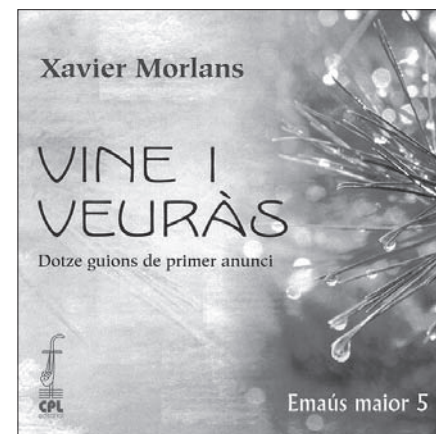
Les creences religioses són creences «ordinàries» en l'«extraordinari». Què ens porta a creure en l'existència de l'extraordinari? Per què creiem allò que no entenem? Segons l'antropòleg Carles Salazar, les creences irracionals no són creences (necessàriament) falses, sinó contraintuïtives. Són creences que contradiuen la idea de realitat que utilitzem en la nostra vida quotidiana.

LEANDRO VERDINI
Joel. Abdías. Jonás
 Editorial Desclée De Brouwer, 2014, 112 pàg.

El teòleg Leandro Verdini, especialitzat en Sagrada Escripura, analitza tres textos de l'Antic Testament. El llibre de Joel es caracteritza pel seu llenguatge i riquesa poètica, així com per l'ús de símbols i altres recursos retòrics. El d'Abdies gira al voltant del judici i càstig del país Edom, que es va portar com a enemic de Judà. El llibre de Jonàs és una joia narrativa. El seu protagonista és una paròdia de les mesquineses humanes.

XAVIER MORLANS
Vine i veuràs. Dotze guions de primer anunci
 Centre de Pastoral Litúrgica, 2014, 188 pàg.

El capellà i cantautor Xavier Morlans és conegut com a autor de nous llenguatges musicals i audiovisuals per a l'evangelització. Aquests guions de primer anunci volen ser un instrument per propiciar l'encontre amb Jesús. Són dotze sessions per ajudar de manera pràctica, amb partitures i un CD amb cançons, aquells grups que vulguin acostar-se per primera vegada a la fe o per retrobar-la o reanimar-la.

JUDITH LENNOX
Las amigas de ojos oscuros
 Editorial Maeva, 2014, 512 pàg.

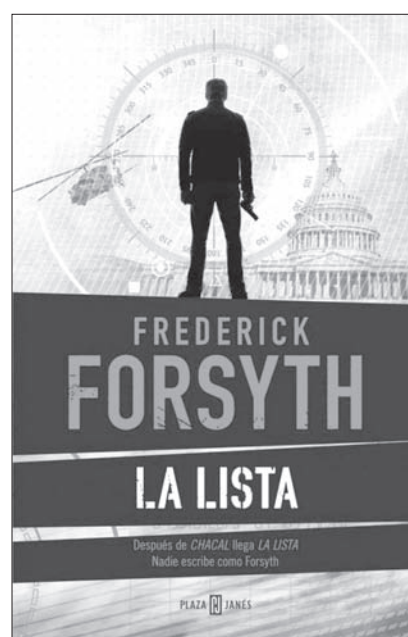
A la Liv li cau el món a sobre quan el seu pare les abandona a ella i la seva mare, i han de començar una nova vida al poble d'una amiga de joventut de la seva mare. Ben aviat, la Liv coneix la Rachel i la Katherine. En créixer, les tres noies evolucionen de manera molt diferent, tot i que continuaran sent grans amigues. El dia abans de donar a llum, la Rachel truca a les seves amigues per revelar-los un secret, però mai no els l'arriba a explicar.

LUCÍA CARAM
A Dios rogando
 Plataforma Editorial, 2014, 240 pàg.

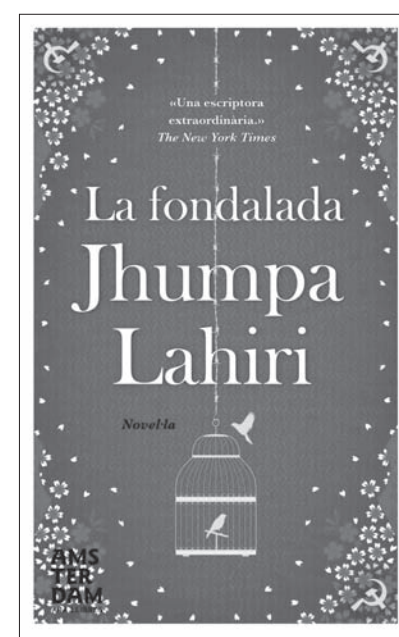
Sor Lucía Caram és monja dominica contemplativa. Compagina la seva vida de pregària i d'estudi amb l'activitat social en defensa de les persones més vulnerables. En aquest volum, on reflexiona àmpliament sobre la vida, afirma que «sóc de les que penso que Déu no té mà, que té les nostres mans, per guarir, consolar, construir, transformar». És el testimoni vital d'una religiosa que està disposada a canviar el món.

FREDERICK FORSYTH
La lista
 Plaza & Janés, 2014, 334 pàg.

«Identificar, localitzar, destruir.» Aquestes són les instruccions concises que l'exmarine conegut com el Rastrejador rep des del despatx del president dels Estats Units. Amb un domini perfecte de l'àrab, el Rastrejador fa sis anys que es dedica a eliminar els alts comandaments d'Al-Qaeda. L'objectiu serà el Predicador, considerat l'enemic més perillós del món occidental, que acaba d'assassinar el seu pare.

JHUMPA LAHIRI
La fondalada
 Amsterdam-Ara Llibres, 2014, 380 pàg.

Filla de pares d'origen indi, l'escriptora Jhumpa Lahiri va néixer a Londres però ha crescut als Estats Units. Ha rebut nombrosos premis, com el Pulitzer. En la seva quarta novel·la presenta una intensa història d'amor, de lirisme contingut, entre Subhash i Udayan. En les seves pàgines descriu els personatges que formen part d'un llinatge familiar que arrenca a la Calcuta dels anys seixanta i que arriba als nostres dies.

Crítica literària

A la recerca del Déu transparent

Aquest llibre ens posa al davant una munió de foguerades brillants i càlides del pensament de Pierre Teilhard de Chardin. El seu autor André Dupleix ens obsequia amb una intel·ligent combinació entre el pensament teilhardià i l'oració que espontàniament se'n desprèn. El lector hi troba els motius per deixar-se emportar en aquell àmbit de l'esperit que està més enllà de les paraules. Per a l'imponent jesuïta francès, el gran misteri del cristianisme és la Transparència (així, en majúscula) de Déu en l'Univers. A partir d'una concepció evolutiva de tota la realitat, la visible i la invisible, Pierre Teilhard esdevé un pertinat buscador de la presència de Déu en tota la realitat creada i en perpètua evolució, fins i tot en els seus aspectes més abruptes, més foscos i més violents.

En les seves aportacions cabdals, reunides a les obres titulades *El Fenomen Humà* i *El Medi Diví*, Teilhard ens comunica que «l'Amor és la més universal, la més formidable i la més misteriosa de les energies còsmiques». D'altra banda, però, i lamentablement, «l'Amor ha estat curiosament descartat de les construccions realistes i positivistes del Món». I continua dient: «Caldrà que un dia es reconegui finalment en

ANDRÉ DUPLÉIX

Orar con Pierre Teilhard de Chardin
Editorial Sal Terrae, 2013, 157 pàg.

l'Amor l'energia fonamental de la vida o, si ho preferiu, l'únic medi natural en què pot perllongar-se el moviment ascendent de l'evolució.»

I en una mirada profunda sobre els dos pols —el masculí i el femení— que, atraient-se mútuament, configuren les societats humanes, el pensador francès estableix que la relació home-dona és essencial en l'evolució global i, a més, representa l'expressió més forta i més visible de l'Amor. En concret, s'adreça als esposos amb aquestes íntimes paraules: «Com tots dos sabeu, únicament en l'Esperit a través de la carn, no hi ha sacietat, ni decepció, ni límits. Únicament aquí existeix l'aire lliure per al vostre Amor.»

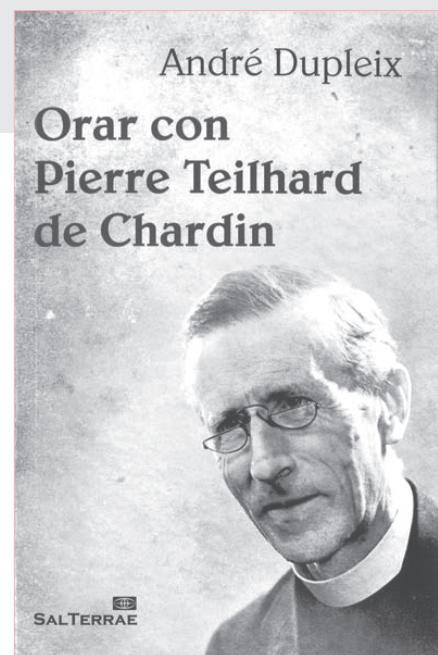
Al capítol dedicat al *Sentit espiritual de la investigació*, Teilhard afirma que «la Investigació és la forma sota la qual s'amaga, i opera amb més intensitat, el poder creador de Déu». Per a Teilhard, no s'ha de considerar la ciència com un afegit o un accessori secundari al

Regne de Déu. Per això —continua dient— s'ha de repensar la visió religiosa de la ciència, i acceptar que la recerca i el descobriment del Món en evolució no atenuen l'esperit cristià, sinó que el reforcen «fins a la seva més alta expressió». Cal corregir la vella oposició, heretada de l'edat mitjana, entre el Cel i la Terra. Avui, aquesta oposició ja no té raó d'existir, sinó que el lema cristià ha de ser: «Al Cel pel perfeccionament de la Terra.»

Provoquen un estremiment de joia les agudes reflexions i les intenses emocions que trobem en Teilhard quan ens presenta el seu Crist Universal. Arrencant de les afirmacions de sant Pau a les Cartes als Efesis i als Corintis, el teòleg francès escriu: «Ell és l'Alfa i l'Omega, Ell és qui consumeix i dona consistència a tot. Per Ell, vida i llum interiors del Món, es porta a terme, a través de l'esforç i la superació, la universal convergència de tot esperit creat.»

Josep-Maria Puigjaner

Escriptor i periodista
jmpuigjaner@hotmail.com

Aquestes són unes breus mostres de la concepció cristiana de Teilhard, que ens poden induir l'afany de meditar i, en conseqüència, de pregar al Déu de l'Univers, de la Terra i de la Humanitat que ell vol transparentar a cada pàgina.

Crítica teatral

Una onada de violència

Andreu Sotorra

Escriptor i periodista
col·laborador de Ràdio Estel
andreusotorra@gmail.com

«L'ONADA», d'Ignacio García.

INTÈRPRETS: Boris Cartes, Eduard Farelo, Malcolm McCarthy, Marta Ossó, Alba Ribas, Andrea Ros, Martí Salvat i Joan Sureda.

DIRECCIÓ: Marc Montserrat.
Teatre Lliure de Gràcia,
Barcelona. Fins al 20 d'abril.

@ Ros Ribas

La companyia més jove del Teatre Lliure ha reposat «L'onada», un dels èxits de la temporada passada.

juvenil no s'havia desfermat com ha passat quaranta anys després, tant als EUA com a Europa.

La versió teatral és molt fidel a l'origen de l'experiment. És aquest un dels aspectes que es reflecteixen a la trama de *L'onada*, quan el professor Ron Jones rep una trucada del rabí de la comunitat jueva interessant-se per l'experiència i pel caire que el seu ressò agafa a l'exterior de l'institut i quan Jones descobreix que una de les alumnes d'origen jueu ha explicat als pares què estan fet a l'Institut, trencant

la norma de secret que s'havia imposat el grup.

Per qüestions òbvies de capacitat escènica, els alumnes de l'experiment queden reduïts a només set intèrprets, tres noies i quatre nois, un d'ells, negre, i l'acció es desenvolupa íntegrament a l'aula de l'institut, amb alguns canvis d'elements escenogràfics que situen els protagonistes en espais interiors del centre.

L'actor Eduard Farelo (professor Ron Jones), molt creïble, té un paper que evoluciona al ritme que l'experiment

també evoluciona i que passa del tipus de professor afable, a qui tutegen els alumnes, bromista i admirat, al professor conductista, amb tics dictatorials, procliu a la violència i l'opressió, amb l'objectiu que el treball de camp o experiment pedagògic obtingui el millor resultat: el Poder de la Disciplina, de la Comunitat i de l'Acció, el triple lema que, acompanyat de símbols i gest de braç —que recorden qualsevol tipus de feixisme o fanatisme del bàndol que sigui— fa passar els alumnes des del que primer interpreten com si fos un joc a una seducció pel poder dels uns contra els altres, amb la idolatria per un líder, amb espionatge intern, acusacions falses o judicis d'expulsió d'algun dels membres del grup, amb una evidència de la fragilitat de la manipulació entre els col·lectius de joves en formació.

En conjunt, la interpretació dels set joves aconsegueix que cadascú reflecteixi els moments d'indecisió i de convenciment pels quals passen en relació amb l'experiment, des del més entusiasmat amb submissió al projecte al que s'hi mou estrictament per interessos personals o el que s'hi adapta a contracor per aconseguir la millor nota de curs. Un muntatge per a espectadors que vulguin reflexionar, a partir d'una experiència real de fa quaranta anys, sobre per què la humanitat no tan sols no escarmenta sinó que, cegament, ensopega un cop i un altre amb la mateixa pedra.

Portem uns vint minuts de l'obra i unes espectadores d'institut ho descobreixen: «Ei, això s'assembla a la pel·lícula *La ola!*», diuen en veu baixa. Efectivament, s'hi assembla. Però, de fet, al final, només hi trobaran una referència estètica que s'hi acosta: les camises blanques de l'uniforme i, de resquitlló, la frustrada assemblea que posa punt final a l'experiment.

No hi ha, doncs, final tràgic —amb assassinat juvenil—, com va adaptar en una versió molt lliure, l'any 2008, el cineasta alemany Dennis Gansel, amb la pel·lícula *Die Welle*. I és que l'experiment pedagògic que el 1967 va portar a terme l'aleshores jove i professor d'escola, Ron Jones (San Francisco, 1941), a l'institut Cubberley High School, de Palo Alto, Califòrnia, per explicar amb implicació real què havia significat la idolatria de molts alemanys pel nazisme, va tenir lloc quan la violència

MARÇ ÉS EL MES CONSGRAT AL PATRIARCA SANT JOSEP

BARCELONA

- LLIBRE DE FRA VALENTÍ SERRA.**— Dilluns **24 de març**, a les 19.00, presentació del llibre *Hortalisses i flors remeieres. Les herbes santes dels Caputxins*, de fra Valentí Serra de Manresa. Hi intervindran l'autor, Josep Mañà i Jesús Mestre. Abans, a les 18.00, visita a l'hort de l'Espai Gardenyes. Lloc: Casa Orlandai, c/ Jaume Piquet, 23 - Barcelona. Més informació: www.casaorlandai.cat.
- HOMENATGE AL BISBE PERE TENA.**— Dimecres **26 de març**, a les 12.10, amb la participació del cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona i gran canceller de la Facultat de Teologia de Catalunya; Dr. Jaume Fontbona, president del Centre de Pastoral Litúrgica; Dr. Jaume González Padrós, director de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona, i Dr. Armand Puig, degà-president de la FTC. Lloc: Aula Magna de la FTC, c/ Diputació, 231 - Barcelona. Més informació: tel. 934 534 925.
- CONFERÈNCIA SOBRE L'ABATESCARRÉ.**— Dijous **27 de març**, de 19.00 a 20.30, ponència a càrrec de l'historiador Borja de Riquer sobre la figura de l'abat Escarré. El periodista Pep Cruanyes donarà a conèixer les conclusions del seu estudi de documents inèdits. Organitza el Centre d'Història Contemporània de Catalunya. Lloc: Institut d'Estudis Catalans, c/ Carme, 47 - Barcelona.
- DELEGACIÓ DIOCESANA DE PASTORAL FAMILIAR.**— Dissabte **29 de març**, de 10.30 a 14.00, recés quaresmal, adreçat especialment a matrimonis i promesos. Lloc: Casa d'exercicis de Sarrià, c/ Carrasco i Formiguera, 32 - Barcelona. Més informació: tel. 934 538 659, secretaria@pastoralfamiliar-bcn.cat.
- XVI SIMPOSI DE LA FUNDACIÓ CLARET.**— El **29 de març**, de 9.15 a 13.45, amb el lema «El cristianisme en la construcció d'Europa». El simposi analitzarà les arrels cristianes que expliquen bona part de la identitat europea. Lloc: Sala Pere Casaldàliga de la Llibreria Claret, c/ Roger de Llúria, 5 - Barcelona. Més informació: www.claret.cat.
- COR DE CAMBRA FRANCESC VALLS.**— Motets polifònics a la catedral de Barcelona. El **30 de març**, missa conventual, a les 10.30. Ofertori: *Laudate Dominum a 8*, de Perini; comunió: *O sacrum convivium*, de Pergolesi.
- MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI DE BARCELONA.**— Dimarts **1 d'abril**, a les 18.30, dins del cicle «Qüestions fonamentals plantejades per la biologia actual», Mn. Francesc Nicolau, sotsdirector del museu, parlarà sobre *Resultat del projecte ENCODE sobre el genoma humà*. Lloc: c/ Diputació, 231 - Barcelona.
- PASTORAL I ÈTICA DE LA SALUT.**— Horari: de 16.00 a 19.00. L'**1 d'abril**, taula interdisciplinària sobre *Reflexió i pràctica a l'entorn del document de*

voluntats anticipades, i sessió sobre Present i futur dels serveis religiosos catòlics en els hospitals, per Mn. Sebastià Aupí. Lloc: CaixaForum, c/ Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8 - Barcelona. Més informació: tel. 933 171 597.

- EQUIPS DE LA MARE DE DÉU DELS SECTORS DE BARCELONA.**— Dimecres **2 d'abril**, de 17.30 a 18.30, «Aprenquem a pregar amb les ensenyances del pare Henri Caffarel». Lloc: parròquia de la Mare de Déu del Carme, c/ Bisbe Laguarda, 1 (accés lateral) - Barcelona.
- MISSA EN RECORD DE DOROTEA DE CHOPITEA.**— Dijous **3 d'abril**, a les 20.00, missa en record de la venerable senyora Dorotea de Chopitea, vídua de Serra. Lloc: parròquia i santuari de Maria Auxiliadora dels Salesians de Sarrià - Barcelona. Més informació: tel. 932 065 910.
- PARRÒQUIA DE SANT JOAN BAPTISTA DE GRÀCIA.**— El **3 d'abril**, a les 20.30, conferència quaresmal, a càrrec de Mons. Sebastià Taltavull. Lloc: plaça de la Virreina - Barcelona.
- I DIÀLEGS PANIKKARIANS.**— El **3 d'abril**, a les 19.00, «L'experiència vèdica», a càrrec de l'escriptor Agustín Pániker i el filòsof Vicente Merlo. Lloc: Palau Robert, passeig de Gràcia, 107 - Barcelona. Més informació: www.fragmenta.cat.
- PASTORAL UNIVERSITÀRIA.**— El **3 d'abril**, de 14.00 a 15.30, dins del cicle «Aproximació a la figura de Jesús», ponència *La mística de Jesús*, a càrrec d'Agustí Borrell. Lloc: Seminari Conciliar de Barcelona, c/ Diputació, 231 - Barcelona. Més informació: tel. 934 876 363, secretaria.dpuniversitaria@gmail.com, www.universitaties.cat.
- FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El **3 d'abril**, a les 19.00, ponència *El tron, la república i l'altar: la revolució francesa i l'Església catòlica*, a càrrec del Dr. Ignasi Terricabras. Lloc: Facultat de Geografia i Història de la Universitat de Barcelona, c/ Montalegre, 6 - Barcelona. Més informació: tel. 934 880 888, www.fundaciojoanmaragall.org.
- AULES D'HISTÒRIA ECLESIASTICA DE CATALUNYA.**— Organitzades per la Biblioteca Balmes. Els dijous **3, 10 i 24 d'abril**, a les 19.00, curs «La guerra de Successió (1700-1714): el paper del papa Climent XI i el posicionament del clergat català», a càrrec de la professora Alexandra Capdevila Muntadas. Lloc: c/ Duran i Bas, 9 - Barcelona. Més informació: tel. 933 177 284, biblioteca@balmesiana.org.
- NUESTROS PEQUEÑOS HERMANOS.**— Divendres **4 d'abril**, a les 21.00, sopar benèfic amb motiu del

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

- Perquè totes les cultures respectin els drets i la dignitat de la dona
- Perquè nombrosos joves acullin la invitació del Senyor a consagrar la seva vida a l'anunci de l'Evangeli

60è aniversari de l'entitat (1954-2014). Preu: 45 euros. Lloc: Hotel Alimara, c/ Berruguete, 126 - Barcelona. Més informació: NPH, c/ Elisa, 23 - Barcelona, tel. 934 342 029, www.nph.org.

- XERRADA CULTURAL.**— Dissabte **5 d'abril**, a les 18.00, l'historiador Joan Pallarès-Personat parlarà de *Personatges andreuencs*. Lloc: Centre Cultural Els Catalanistes, c/ Ramon Batlle, 2 - Barcelona.
- XX CICLE DE MÚSICA PER LA SOLIDARITAT.**— El **5 d'abril**, a les 19.00, a càrrec de la Coral Estel de la parròquia del Pilar i de la Coral l'Espiga de les Corts. Organitza l'Associació Per l'Altre Cor Cremat de Barcelona-Ajut al Quart Món. Aportació voluntària: 6 euros. Lloc: parròquia de la Mare de Déu de Núria, c/ Bon Pastor, 7-9 - Barcelona.
- SEMINARI.**— Els dissabtes **5 i 12 d'abril**, titulat «La mística teològica de Juliana de Norwich. "Déu no perdona, estima"», a càrrec de la teòloga Adelai-de Baracco. Lloc: monestir de Sant Pere de les Puel·les, c/ Anglís, 55 - Barcelona. Més informació: activitatspuel·les@gmail.com.
- VIACRUCIS.**— Tots els divendres

de Quaresma, a les 19.30, a l'església de Pompeia, av. Diagonal, 450 - Barcelona.

- COMUNITAT DE L'ANYELL.**— Celebració de la Quaresma. Lloc: c/ Ferran, 28 - Barcelona. Més informació: www.comunidaddelcordero.org.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

- JORNADA APOSTOLAT SEGLAR DE CATALUNYA.**— Dissabte **5 d'abril**, de 9.30 a 14.45, organitzada per la Comissió Interdiocesana d'Apostolat Seglar de Catalunya, amb el lema «Apostolat seglar: camins d'evangelització». Lloc: Casa de l'Església del bisbat de Sant Feliu de Llobregat, c/ Armenteres, 35 - Sant Feliu de Llobregat.

TARRAGONA

- MONESTIR DE LA MARE DE DÉU DE LA SERRA.**— Taller de cuina: «La cuina fàcil», el **5 d'abril**, a les 10.00. A les 13.00, celebració de l'eucaristia al santuari i a les 14.00, dinar. Els professors són Isabelle Velandía i Vicenç Klimt, membres del Seminari Poble de Déu. Lloc: plaça de la Serra, 2 - Montblanc. Més informació: tel. 977 860 097.

Anuncis per paraules

COMPRA i VENDA

COMPRO SEGELLS, monedes, postals, rellotges, quadres de pintura, joies i tota classe d'objectes i mobles antics. Passo a domicili. Tel. 933 578 394.

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nul·litats matrimonials i separacions. 1a visita gratuïta. Tel. 934 510 707.

BUSCO AMIGA bona persona. Sóc complidor, comprensiu, actiu i sociable. Tel. 932 268 632, de 21 a 23 h.

BUFET Figueras recuperació de deutes, prevenció d'impagats, famílies, divorcis, concursal, mediació. www.bufetfigueras.com. Tel. 932 018 009.

FEINA

AUXILIAR GERIATRA, excel·lent tracte i experiència per atendre senyores al matí, a casa o residències de Barcelona. Tel. 935 324 949 - 665 604 065.

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona. També podeu fer un ingrés o transferència al número de compte de "la Caixa": 2100 3013 20 2200391741

NOMBRE DE SETMANES x 15 € IMPORT TOTAL

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ C. P.
TELÈFON DNI/CIF

☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐

Preu per setmana 15 euros (IVA Inclòs)

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

EL PERIODISTA ORIOL LLOP ES PREPARA PER A LA TRAILWALKER

«És un repte solidari i una experiència d'amistat»

Redacció

Oxfam Intermón Trailwalker és el major desafiament esportiu per equips del món per lluitar contra la pobresa. El desafiament consisteix a recórrer a peu 100 km en un màxim de 32 hores amb equips de quatre persones. Els membres de l'equip han de començar, caminar i acabar junts. El periodista Oriol Llop, que va començar la seva carrera a Ràdio Estel, és un dels participants en la Trailwalker 2014. Són quatre amics que sota el nom Agrupació Excursionista Talaia-Casp es preparen per afrontar un repte solidari i d'amistat. Començarà el dissabte 26 d'abril i acabarà el 27, festivitat de la Mare de Déu de Montserrat.

Quin és l'objectiu d'aquest desafiament?

El primer objectiu és una causa solidària: recollir diners que Oxfam Intermón destina a més de 400 projectes de cooperació, acció humanitària, comerç just i sensibilització. En segon lloc, és una experiència d'amistat. Som un grup d'amics que fa molts anys vam ser monitors de colònies i de campaments als Jesuïtes de Casp, de Barcelona. La vida ens ha portat per camins diferents, però vint anys després ens ha sortit l'oportunitat de participar en aquest projecte i de viure junts aquest repte.

Us comprometeu a trobar donatius...

Això ens feia molt de respecte, perquè no pots participar-hi si abans no aconseguies 1.500 euros. Ja em veia pagant-ho jo... però puc dir que ja freguem els 3.000 euros gràcies a moltes activitats que hem anat fent. De fet, estem entre els 10 primers de recollida de fons.

Qui són els membres del grup?

Els participants som Marc Puente, Joan Ortín, Anna-Llibertat Garcia i jo mateix, amb el suport d'Aurora Fernández i Mar de Bobes. Tots quatre hem de fer 100 quilòmetres caminant per la via verda des d'Olot fins a Sant Feliu de Guíxols.

Com heu planificat la cursa?

El primer pacte que vam fer és que no correrem, sinó que caminarem a bon ritme. Farem pauses curtes, d'un màxim de 20 minuts, precisament per no perdre el ritme. A la nit també farem el mateix. Calculem que podem fer tot el recorregut en unes 22-24 hores.

Com es pot col·laborar amb el vostre grup?

Encara queden trams per apadrinar. Cal entrar a la pàgina trailwalker.oxfamintermon.org. A l'apartat TW Girona 2014 es pot trobar tot el llistat d'equips.

Pensant-ho millor

Natàlia Aldana,
Benedictina Sant
Benet de Montserrat

Comunicació?

Fa dies que em trobo amb la mateixa escena. Agafo el metro a Barcelona i la gran majoria de persones—si no tothom—estan enganxades al seu dispositiu mòbil sigui llibre electrònic, smartphone, ipad, iphone, tauleta o a qualsevol altre d'aquestes noves tecnologies que són lluny de la meua quotidianitat.

I cadascú està en les seves coses, immers en el seu món—real o virtual—com retingut dintre de sí. Sovint em miro aquestes persones i les veig abstrertes, potser comunicant-se amb algú, sí, però totalment allunyades de qui tenen al seu costat. Ho hem sentit moltes vegades: tenim mitjans que ens interconnecten en qüestió de segons, però ens sentim més sols que mai.

No podem negar la nostra necessitat innata de comunicar-nos. Ara bé, a quin preu? De quina manera? Podem enviar un missatge dient «arribaré d'aquí a 10 minuts», però aquesta comunicació no ens omple, no ens transforma, no ens afecta, no ens mou a transmetre una vivència, uns sentiments, una experiència, que seria l'objecte d'una comunicació de veritat.

No tinc res en contra de les noves tecnologies, ben al contrari. Però sí que m'agradaria que no oblidéssim el sentit vertader de la comunicació perquè no acabés essent quelcom superficial, sense sentit. M'estimo més que em somriguin i que em facin una abraçada, en comptes que m'enviïn una emoticona. I normalment m'estimo més de buscar el moment per parlar amb una germana, que no pas enviar-li un correu electrònic per dir-li el mateix. Si no em queda més remei ho faig, evidentment, però aleshores em falta alguna cosa vital en aquesta comunicació: la calidesa de l'altre, el seu ser com a persona, la seva presència que fa possible el diàleg, i el llenguatge de la seva expressió, que sovint ens diu tantes o més coses que les mateixes paraules. I tot això sabent que la comunicació, a vegades, no és fàcil. I que ens cal coratge per mirar-nos a una altra persona i acceptar-la tal com és. I és que no fóra bo d'amagar-nos darrera d'un *whatsapp* per no haver de tractar amb algú que ens costa però que, ens agradi o no, és germà nostre.

I què podem dir de la nostra comunicació amb Déu? Quina sort que Ell sempre està operatiu, que no es malmet ni el seu sistema ni el seu disc dur; que no ens cal la xarxa wi-fi per poder connectar amb Ell! I encara més: quina meravella que Ell sí que en sap, de comunicació, i que la seva Paraula, en Jesús, ens és font de vida eterna!

Rauxa

Una realitat inexhaurible

Els que cada dia fem quilòmetres amb tren per anar a la feina tenim l'oportunitat de contemplar el paisatge, encara que no sigui gaire bucòlic. Podria semblar que la contemplació del paisatge s'exhaureix quan fa anys que es fa el mateix trajecte i sabem perfectament què veurem per la finestra al cap d'un moment. Si ja no sentim admiració davant del do del paisatge llavors recorrem a la lectura o a les mil distraccions dels aparells electrònics. És així com retirem la nostra mirada del do de la natura, creient que ja ho hem vist tot.

És veritat que en el nostre recorregut diari el paisatge és sempre el mateix... però no sempre és igual.

Aquell mateix paisatge quotidià varia d'una manera formidable segons les estacions de l'any i el temps que faci: no és igual en un dia de primavera que en un altre de ple estiu, o sota un sol radiant que sota una pluja fina i persistent; canvia, fins i tot, en funció del nostre estat d'ànim. El paisatge no s'exhaureix mai i per això el podem contemplar com a sempre nou. Tampoc no s'exhaureix mai una persona per més anys que faci que la coneguem. En aquest sentit, ni la natura ni la persona no són realitats finites. Sempre podem anar una mica més enllà sense arribar mai a l'horitzó. Aquest misteri que se'ns escapa dona sentit a la natura i la persona i és el que ens desperta la set de conèixer-les.

Eduard
Brufau

